

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ

Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου ἢ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἢ κατοικητήριον τοῦ Σατανᾶ ὡς ἐξεικονίζεται ἐν τῷ παρόντι Σχεδίῳ εἰς δέκα Ἰχνογραφίας, πρὸς εὐκολωτέραν κατάληψιν παντὸς ἀνθρώπου, καὶ πρὸς ἐρεθισμόν καὶ πρόοδον αὐτοῦ εἰς τὴν χριστιανικὴν ζωὴν.

Ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ εἰς τὴν καθομιλουμένην ἤδη πρῶτον μεταφρασθεῖς, ὑπὸ Πέτρου αὐταδέλφου τοῦ Ἁγίου Θαβωρίου

Τύποις ἐκδίδοται δαπάνη τοῦ μακαριωτάτου θειοτάτου καὶ σεβασμιωτάτου Πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων κυρίου κυρίου Ἀθανασίου τοῦ Γ' εἰς ψυχικὴν τῶν Ὁρθοδόξων ὠφέλειαν. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, κατὰ τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Παναγίου Τάφου Τυπογραφεῖον, 1840

Νῦν δ' αὖθις ὑπὸ Νικολάου πρεσβυτέρου τοῦ Αὐλωνίτου, εἰς ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν ἀπανταχοῦ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἐν Ἀθήναις, Τύποις Φ. Καραμπίνη καὶ

Κ. Βάφα, 1857

**Ἐκδίδεται τὸ δεύτερον δαπάνη
Γρηγορίου Κανέλου, εἰς ψυχικὴν
τῶν Ὁρθοδόξων ὠφέλειαν. Ἐν
Ἐρμουπόλει, Τυπογραφεῖον
Γρηγορίου Κανέλου, 1865**

Ἀποστολικὴ Περικοπή

Ἀγαπητοί, νῦν τέκνα Θεοῦ ἐσμεν, καὶ οὐπω ἐφανερώθη τί ἐσόμεθα· οἶδαμεν δὲ ὅτι ἐὰν φανερωθῆ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁψόμεθα αὐτὸν καθὼς ἐστι. Καὶ πᾶς ὁ ἔχων τὴν ἐλπίδα ταύτην ἐπ' αὐτῷ ἀγνίζει ἑαυτὸν, καθὼς ἐκεῖνος ἀγνός ἐστι. Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἀνομίαν ποιεῖ, καὶ ἡ ἁμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία. Καὶ οἶδατε ὅτι ἐκεῖνος ἐφανερώθη ἵνα τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἄρῃ, καὶ ἁμαρτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἐστὶ. Πᾶς ὁ ἐν αὐτῷ μένων οὐχ ἁμαρτάνει· πᾶς ὁ ἁμαρτάνων οὐχ ἑώρακεν αὐτὸν οὐδὲ ἔγνωκεν αὐτόν. Τεκνία, μηδεὶς πλανάτω ὑμᾶς· ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην δίκαιός ἐστι, καθὼς ἐκεῖνος δίκαιός ἐστιν· ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστίν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει. Εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου. Πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ ἁμαρτίαν οὐ ποιεῖ, ὅτι σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ μένει· καὶ οὐ δύναται ἁμαρτάνειν, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται. Ἐν τούτῳ φανερά ἐστὶ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου. πᾶς ὁ μὴ ποιῶν δικαιοσύνην οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγγελία ἣν ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς, ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους. (Α' Ἰω. γ' 2-11).

Ἐκ τῆς ἐκδόσεως 1840

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Τὸ παρὸν βιβλίον κατὰ πρῶτον μετεγλωττίσθη ἀπὸ τὴν γαλλικὴν εἰς τὴν γερμανικὴν διάλεκτον, καὶ ἔπειτα εἰς τὴν ρωσικὴν, ἐξ αὐτῆς δὲ μετεφράσθη ἤδη μετὰ τινὰς προσθαφαιρέσεις εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλοελληνικὴν διάλεκτον, πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τὸ ὁποῖον μετωνομάσθη, ὡς καὶ πάλαι ποτὲ «Πνευματικὸς Καθρέπτης», εἰς τὸν ὁποῖον ὁ καθεὶς Χριστιανός, ὅστις ζητεῖ τὴν ἰδίαν του σωτηρίαν, δύναται νὰ θεωρήσῃ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ γνωρίσῃ τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς του, καὶ οὕτω νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸν τρόπον τῆς ζωῆς του διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του· αὐτὸς ὁ Καθρέπτης παρασταίνει σαφέστατα, τὸν μὲν διάβολον αἴτιον τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ὑποδουλώσεως τοῦ πνεύματος· τὸν δὲ θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστὸν αἴτιον τῆς ἐναρέτου πολιτείας, χορηγὸν τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας, καὶ δωτῆρα τοῦ μακαρισμοῦ τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ οἱ αὐτοῦ Ἀπόστολοι μᾶς διδάσκουσι σαφῶς, ὅτι καθὼς ὁ Θεὸς ἔχει τὴν βασιλείαν του εἰς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ταπεινοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐνοικῶν ὡς εἰς ναὸν αὐτοῦ, ζωοποιεῖ αὐτούς διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθαρίζει, ἀγιάζει καὶ πληροῖ αὐτούς θείας δυνάμεως, εἰρήνης οὐρανοῦ καὶ αἰωνίου ζωῆς· οὕτω καὶ ὁ Σατανᾶς ἔχει τὴν ἐπιρροὴν του εἰς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ὑπερηφάνους· καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι ὅλος κακία, τὸ αὐτὸ κάμνει καὶ εἰς τοὺς ὀπαδοὺς του, καὶ ἀφ' οὗ κατοικήσῃ εἰς αὐτούς, τοὺς ἀποκαθιστᾷ ἀθλίους καὶ κληρονόμους τῆς αἰωνίου

κολάσεως· ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγει εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅτι «ἐν τῷ καθεῦδειν τοὺς ἀνθρώπους, ἦλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς καὶ ἔσπειρε ζιζάνια ἀνά μέσον τοῦ σίτου, καὶ ἀπῆλθεν. Ὁ δὲ ἐχθρὸς ὁ σπείρων αὐτά, ἐστὶν ὁ διάβολος» (Ματθ. ιγ' 25, 39). Ποῖος Χριστιανὸς ἠμπορεῖ νὰ ἀπαρηγηθῆ τὸν σπορέα τῶν ζιζανίων; οὐδεὶς· ὅστις ὁμῶς ἀρνεῖται καὶ λέγει, ὅτι δὲν ὑπάρχει διάβολος, οὗτος ἀποδεικνύεται πρῶτον, ὅτι δὲν πιστεύει εἰς τὰς Ἁγίας Γραφάς, καὶ δεῦτερον, ὅτι εἶναι δεδουλωμένος ὑπὸ τοῦ διαβόλου, καὶ δὲν αἰσθάνεται ποῖος τὸν ἐξουσιάζει. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔλεγεν εἰς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀπίστους· «Ὑμεῖς ἐκ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν, ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἔστηκεν· ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ· ὅταν λαλῆ τὸ ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, ὅτι ψεύστης ἐστὶ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ» (Ἰω. η' 44).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει, ὅτι «οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφ. στ' 12).

Τούτων οὕτως ἐχόντων τὸ νὰ μὴ πιστεύῃ τις εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶναι ἔργον τοῦ διαβόλου καὶ τύφλωσις διαβολικῆ; καὶ πῶς ὅχι; ὁ διάβολος βέβαια τυφλώνει καὶ αὐτόν, καθὼς ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀπίστων, εἰς τὸ «μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου» (Β' Κορ. δ' 4).

Ὁ Σατανᾶς λοιπὸν κατοικεῖ καὶ ἐνεργεῖ εἰς τοὺς ἀπίστους καὶ ἁμαρτωλοὺς, ὡς ἄνωθεν εἴρηται· οἱ ἀσεβεῖς, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, νεκροὶ εἰσι τοῖς παραπτώμασι καὶ ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῶν, καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ περιπατοῦντες κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ πνεύματος, τοῦ νῦν ἐνεργοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας (Ἐφ. β' 2).

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος μᾶς διδάσκει, ὅτι ὁ Σατανᾶς εἶναι ἀντίπαλος τῶν Ὁρθοδόξων καὶ ταπεινῶν· ὅθεν «νήφατε, λέγει, καὶ γρηγορήσατε, ὅτι ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος, ὡς λέων ὠρνούμενος περιπατεῖ, ζητῶν τίνα καταπίει, ἀντίστησε αὐτῷ στερεοὶ τῇ πίστει» (Α' Πέτρ. ε' 8-9).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος λέγει, ὅτι ὁ Σατανᾶς ἐστὶν ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην (Ἀποκ. ιβ' 9). Αὐτὸς εἶναι τὸ αἴτιον τῆς ἁμαρτίας, καθότι ἀπ' ἀρχῆς αὐτὸς ἤμαρτεν· ἔπειτα δὲ εἰσηλθεν εἰς τὸν κόσμον ἡ ἁμαρτία, καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος· ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστίν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει· εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου (Α' Ἰω. γ' 8).

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος γράφει, συμβουλευὼν ταῦτα· «ὑποτάγητε τῷ Θεῷ, ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ, καὶ φεύζεται ἀφ' ὑμῶν» (Ἰακ. δ' 7).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐξουσίαν ὥστε ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια, καὶ πατεῖν ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ (Ματθ. ι' 8, Λουκ. ι' 19). Ὅστις λοιπὸν πιστεύει εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ Ἀποστόλων, δὲν θέλει διστάσῃ εἰς τοῦτο· ὅτι ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ναὸς Θεοῦ γίνεται, ἡ κατοικητήριον τοῦ Σατανᾶ· ἐπειδὴ καθὼς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατοικοῦσι καὶ ἐνεργοῦσιν εἰς τοὺς πιστοὺς, τοιουτοτρόπως καὶ ὁ Σατανᾶς ἐκκληροῖ τὰ ἔργα του εἰς τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς κατεξουσιάζει.

Αὗται αἱ ἀλήθειαι τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τὰς ὁποίας δέχεται ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία, φανερὰ φαίνονται εἰς τὸ παρὸν βιβλιᾶριον καὶ σαφηνίζονται μὲ δέκα Ἰχνογραφίας· ἵνα ἀπομακρύνωνται μὲν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ δουλείας τοῦ Σατανᾶ, στηρίζονται δὲ πρὸς τὴν πίστιν καὶ εὐσέβειαν. Ἐκάστη Ἰχνογραφία παρασταίνει τὴν καρδίαν μὲ πρόσωπον· διότι, καθὼς τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶναι ὡς καθρέπτης τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου, ἐμφαίνει, ὅσον εἶναι δυνατόν, τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται καλὸν τι ἢ κακόν· τοιουτοτρόπως καὶ ἀπὸ τὴν καρδίαν ἠμπορεῖ τις νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ὁποίας ψυχῆς εἶναι. Καὶ διὰ τοῦτο εἰς κάθε Ἰχνογραφίαν παρατῆρει, ὡ φιλαναγνώστα, τὴν ἐδικὴν σου καρδίαν, δηλαδὴ τὸ ἐσωτερικόν σου, διὰ νὰ γνωρίσῃς εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκεσαι καὶ ποῖος εἶναι Κύριος ἐν σοί· ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἢ ὁ Σατανᾶς; ἀρά γε τοῦ Θεοῦ ἡ βασιλεία εὐρίσκεται ἐντός σου, ἢ ἡ ἐπίρροια τοῦ διαβόλου; δοῦλος εἶσαι τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ Σατανᾶ, ἢ ἐλεύθερον τέκνον τοῦ Θεοῦ; μὴ

ἀδιαφορήσης εἰς αὐτά, ἀλλὰ ὁμολόγησον εἰς τὸν ἑαυτὸν σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μὲ εἰλικρίνειαν καὶ καθαρὰν καρδίαν· τί, καὶ πῶς εὐρίσκεις τὴν καρδίαν σου. Σὺ παρίστασαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐτάζει καρδίας καὶ νεφρούς, τὰ πάντα βλέπει καὶ γνῶσκει, καὶ ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν δύνασαι νὰ κρυβῆς, ὥστε νὰ μὴ σὲ εὔρη. Ἐὰν εὔρης εἰς τὸν ἑαυτὸν σου τὴν ἁμαρτίαν μετανόησον δι' αὐτήν, ὁμολόγησον εἰλικρινῶς τὰς ἁμαρτίας σου ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ σου Πατρός, καὶ ἐπίστρεψον πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Αὐτὸς ἐπίσης διὰ σὲ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ διὰ σὲ ἠφάνισε τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου. Αὐτὸς ἐρρύσατό σε ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους, καὶ σὲ μετέστησεν εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ (Κολ. α' 13). Αὐτὸς ἐπίσης δίδει καὶ εἰς σὲ δύναμιν καὶ ἐξουσίαν τοῦ νὰ πατῆς ἐπάνω ὄφεως καὶ σκορπίων, ἥτοι τῶν Ἰοβόλων δαιμόνων, καὶ νὰ μὴ δουλεύῃς πλέον τὴν ἁμαρτίαν· αὐτὸς δύναται νὰ σὲ ἐλευθερώσῃ, καὶ σὺ ὄντως ἐλευθερὸς ἔσῃ (Ἰω. η' 36). Καὶ λοιπὸν ἐνδύθητι τὴν πανοπλίαν διὰ νὰ πολεμῆς τὸν διάβολον, τὴν σάρκα, τὸν κόσμον, καὶ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἐντύπωσον εἰς τὴν καρδίαν σου τὴν ἐν τῇ β' ἐπιστολῇ πρὸς Θεσσαλονικεῖς παραμυθητικὴν μὲν, ἀλλὰ φρικτὴν πρόσκλησιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅστις λέγει· «Υπομονὴν ἔχετε καὶ πίστιν ἐν πᾶσι τοῖς διωγμοῖς ὑμῶν καὶ θλίψεσιν, αἷς ἀνέχεσθε· ἔσται γὰρ ἡ δικαία κρίσις τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ ἧς καὶ πάσχετε· εἶπερ δίκαιον παρὰ Θεῷ ἀνταποδοῦναι τοῖς θλίβουσιν ὑμᾶς θλίψιν, καὶ ὑμῖν τοῖς θλιβομένοις ἄνεσιν μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἀπ' οὐρανοῦ, μετ' ἀγγέλων δυνάμεως αὐτοῦ ἐν πυρὶ φλογός, διδόντος ἐκδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσι Θεόν, καὶ τοῖς μὴ ὑπακούουσι τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἵτινες δίκην τίσουσιν ὄλεθρον αἰώνιον ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ, ὅταν ἔλθῃ ἐνδοξασθῆναι ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ καὶ θαυμασθῆναι ἐν πᾶσι τοῖς πιστεύουσασιν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ» (Β' Θεσ. α' 4, 10).

Ἐκ τῆς ἐκδόσεως 1865

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ

Ἀναγνώσται! Ὁ ἄνθρωπος ἀκαταπαύστως ταλαιπωρεῖται ζητῶν εὐδαιμονίαν εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν. Καὶ ὅμως εἶναι βέβαιον ὅτι πάντοτε ἀπομακρύνεται ταύτης. Τίς λοιπὸν ἡ αἰτία τῆς τοσαύτης μωρᾶς ἀποπλανήσεώς του; Ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀνοησία αὐτοῦ!

Ὁ μὲν ζητεῖ τὴν εὐδαιμονίαν του εἰς τὸν πλοῦτον, ὁ δὲ εἰς τὴν δοξάν, ὁ δὲ εἰς τὰ μεγαλεῖα, ἄλλος εἰς φυσικὰ προτερήματα, καὶ ὁ μωρότερος εἰς τὴν ἀλαζονείαν, εἰς τὴν ἀπάτην, εἰς τὴν ἀρπαγὴν, εἰς τὴν κακουργίαν! ἐνῶ ἡ πολυζήτητος αὕτη καὶ ἐρασμία θεὰ δὲν δύναται νὰ ἐνοικήσῃ εἰμὴ εἰς τὴν γαληνιαίαν καὶ ἐνάρετον καὶ εὐσεβῆ ψυχὴν.

Ὁ πάνσοφος Δημιουργὸς ἐνέβαλεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὡς καὶ εἰς ἅπασαν τὴν ζωτικὴν φύσιν, φυσικὰς τινὰς διαφορὰς, ἢ μᾶλλον ἀνισότητας αἵτινες εἶναι φυσικαί, ὀργανικαὶ ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὴν ἡμετέραν θέλησιν. Ὁ εἷς εἶναι ἰσχυρός, ὁ ἄλλος ἀδύνατος, ὁ τρίτος εὐφυής, ὁ τέταρτος μικρόνους, ὁ πέμπτος τολμηρός, ὁ ἕκτος δεινός, ὁ ἕβδομος ὠραῖος εὐσχημος καὶ ὁ ὄγδοος ἄσχημος. Αἱ διαφοραὶ αὗται λέγονται Ποικιλίαι, ἡ δὲ περίξ ἡμῶν ποικιλία ἀπάντων τούτων τῶν φαινομένων εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον καλεῖται ΚΟΣΜΟΣ.

Ὡς ἔργον λοιπὸν θεῖον, ὡς μὴ ἐξαρτωμένην ἀπὸ ἡμᾶς τὴν ποικιλίαν αὐτὴν ἢ διαφοράν, ἢ ἀνισότητα, χρεωστοῦμεν νὰ τὴν ἀποδεχώμεθα εὐχαρίστως καὶ ἀγογγύστως δοξάζοντες τὸν πάνσοφον Δημιουργὸν τοῦ Παντός.

Ἀλλὰ, δὲν παρατηρεῖς, ὅτι τὰ προτερήματα εἶναι πάντοτε σχετικὰ μὲ τὰ ἐλαττώματα· ὅτι ὁ ἔχων προτερημά τι, ἔχει ἀμέσως καὶ τὸ ἐλάττωμά του, εἴτε ἠθικὸν εἴτε μὴ, ὅτι πολλάκις οἱ ἔχοντες τὰ μεγαλύτερα προτερήματα εἶναι ὑποκείμενοι, ἢ μᾶλλον δεδουλωμένοι εἰς μεγάλα καὶ σκληρὰ ἐλαττώματα! καὶ ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀκαταπαύτως κυματίζεται μεταξύ ἀρετῶν καὶ κακιῶν, μεταξύ προτερημάτων καὶ ἐλαττωμάτων; Ἐπειτα λοιπὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω αἰτιῶν ὅτι ὀφείλωμεν νὰ ἡμεθα μέτριοι, εἰρηνικοί, συμπαθεῖς καὶ δίκαιοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ πρὸ πάντων νὰ εὐχαριστώμεθα

εἰς τὴν παροῦσαν ἡμῶν κατάστασιν, καὶ εἰς πᾶν ὅ,τι αἱ δυνάμεις καὶ προσπάθειαι ἡμῶν δύνανται νὰ μᾶς προμηθεύσωσιν.

Ἄνθρωπός τις εἶναι προικισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ μέγαν καὶ ἔξοχον νοῦν, τὸν ὁποῖον καλλιεργήσας καὶ συντροφεύσας μὲ τὰς ἠθικὰς ἀρετάς, ἠξιώθη ὑψηλῶν θέσεων καὶ μεγάλων τιμῶν ἐν τῇ κοινωσίᾳ· ὁποῖον λόγον ἔχω ἐγώ, ὅστις ἐκ φύσεως ἔχω περιορισμένον νοῦν καὶ μὴ ἐπιδεκτικὸν οὐδεμιᾶς καλλιεργείας, νὰ μισῶ αὐτόν; Δὲν εἶναι μωρία τὸ νὰ ζητῶ, νὰ ἐξομοιοῦμαι μὲ τὸν τοιοῦτον, ἐνῶ φυσικῶς εἶναι ἀδύνατον; Ἄλλος πάλιν πλουτισθεὶς διὰ τῆς ἰκανότητος, ἢ ἀπὸ κληρονομίας τινός, ἐξοδεύει ἀδρῶς, σπαταλᾷ καὶ τρέχει ὀρμητικῶς πρὸς τὴν ὀλεθρίαν πολυτέλειαν. Μιμούμενος λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὴν τοσοῦτον φθοροποιὸν σπατάλην καὶ πολυτέλειαν, δὲν θέλω ἀφεύκτως φέρει εἰς ἑμαυτὸν τὴν σκληρὰν καὶ ἀνοικονόμητον δυστυχίαν;

Ἀποθῶν ὅμως ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν τοιαύτην οἴησιν, δὲν ἐξευτελίζω ἀφ' ἑτέρου ἑμαυτόν, οὐδὲ λογίζομαι ἔμπροσθεν αὐτῶν καταφρονητέος. Καθότι ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ εἶναι ὑποκείμενοι εἰς τοὺς αὐτοὺς μὲ ἐμὲ νόμους τῆς φύσεως καὶ δημιουργημένοι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Κτίστου, καὶ μὲ τὰς αὐτὰς χρείας καὶ ἀδυναμίας.

Ἄν ἐγὼ ἔχω χρείαν τοῦ ἀργυρίου ἢ τῆς καλῆς τῶν διοικήσεως, ἔχουν ὅμως καὶ αὐτοὶ ἀφευκτον χρείαν τοῦ κόπου τῆς ὑπηρεσίας, ἢ τῆς βιομηχανίας μου. Ἴδου ὁ φυσικὸς καὶ ὀρθὸς καὶ ἀναντίρρητος λόγος, ὃ ἀναγνώστα! διὰ τὸν ὁποῖον ἡ «Ἀνάγκη καὶ ἡ Τιμὴ», εἶναι πράγματα ἀμοιβαῖα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ποτε δύναται ὅποιασδήποτε θέσεως καὶ ἂν ἤθελεν εἶσθαι, ἀποτευνόμενος πρὸς τὸν ὁμοειδῆ του ἄνθρωπον, νὰ εἴπῃ «Δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκην σου! σὲ καταφρονῶ!».

Ὅταν ὅμως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δύνασαι ἀφεύκτως καὶ αὐθορμητῶς νὰ ἔχῃς παραβιάζεις σὺ αὐτὸς ἔρπων εἰς τὴν κολακείαν καὶ χαμέρπειαν, ὅταν καταφρονῆς αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τῆς διδομένης, ἀναξίως εἰς αὐτοὺς τιμῆς, ὅταν, λέγω, ἀπερισκέπτως καταθαμβεῖσαι πρὸς ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα νομίζεις ἔμπροσθέν σου μεγάλα καὶ περίβλεπτα, καὶ τὰ ὁποῖα σὲ θεωροῦσι πάντοτε μὲ καταφρονητικὸν βλέμμα, τότε τίς σοῦ πταίει, ὦ ἄνθρωπε, ὁ κόσμος ἢ ἡ τύχη; Δὲν εἶναι τοῦτο παχυλὴ ἄγνοια καὶ ἀνοησία.

Θέλεις ὡ ἀναγνώστα, νὰ ζήσης εὐτυχῆς εἰς τὸν κόσμον; Θήρρευε τὴν ἀλήθειαν, τὴν τιμιότητα καὶ τὴν φιλοπονίαν, καὶ ἔσο βέβαιος, ὅτι διὰ τῶν τριῶν τούτων προτερημάτων δύνασαι ἀπαπαχοῦ νὰ ζῆς εὐτυχῆς. Μὴ ἀμφίβαλε ποσῶς ὅτι δι' αὐτῶν θέλεις ἀποκτήσει εἰς τὸν κόσμον εἰλικρινεῖς φίλους, καλοὺς προστάτας, καὶ γενναίους βοηθοὺς καθ' ὅλον τὸ στάδιον τῆς ζωῆς σου. Τὰ δὲ προτερήματα ταῦτα καλιεργούμενα σταθερῶς καὶ φρονίμως, γεννῶσιν εἰς τὴν καρδίαν τὰς ἐξόχους ἐκεῖνας καὶ θείας ἀρετάς, αἵτινες ἀνδρίζουσι τὴν ψυχὴν, καὶ τὰς ὁποίας συνήθως καλοῦμεν Φιλοτιμίαν καὶ Ἀρετὴν.

Ὁ φιλότιμος καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος, εἴτε πλούσιος εἶναι εἴτε πτωχός, εἴτε ἄρχων εἴτε ἀρχόμενος, εἴτε τιμώμενος εἴτε μὴ, θεωρεῖ πάντοτε μὲ μετριοφροσύνην τὴν παροῦσαν κατάστασίν του, προβλέπει τὰς συνεχεῖς καὶ ἀμετατρέπτους μεταβολὰς τῆς τύχης, δὲν κολακεύει ποτέ ἐπ' οὐδεμιᾶ αἰτία, δὲν ἐξευτελίζεται εἰς κανένα, συμμορφοῦται μὲ πάντα τὰ καλὰ ἀποφεύγων τὰ κακὰ μετὰ σπουδῆς καὶ συνέσεως, θηρεύει σταθερῶς καὶ ἐπιμόνως τὸ εὐτυχὲς μέλλον του, ἀντιμαχόμενος γενναίως πρὸς τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης καὶ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων· καὶ τέλος πάντων, ἀνατείνει καθημέραν ἀθῶας χεῖρας πρὸς τὸν Ὑψιστον, δοξάζων Αὐτὸν διὰ τὰς ἀφθόλους εὐεργεσίας τὰς ὁποίας ἀπαύστως ἐπιδαψιλεύει εἰς τὰ δημιουργήματα αὐτοῦ.

Βλέπε, ὡ ἀναγνώστα! Βλέπε τὸ τέρας αὐτὸ εἰς τὰς Ἰχνογραφίας 1ην καὶ 6ην, τὸ ὁποῖον τὰ θηριώδη πάθη, μετασηματισθέντα εἰς πραγματικὰ θηρία, κατασπαράττουσι καὶ καταξεσχίζουσι τὴν καρδίαν του! Συλλογίσου, ὅτι ἡ κατάκρισις τῆς Κοινωνίας, οἱ Νόμοι, ἡ Συνείδησις καὶ ἡ θεία ὀργὴ καταδιώκουσιν ἀφ' ἑτέρου τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, ὅπου ἂν ὑπάγῃ ὅπου ἂν σταθῇ. Ὅστε θεωρῶν τὴν ζωὴν καὶ τὸ τέλος τῶν διεφθαρμένων καὶ κακῶν ἀνθρώπων δύνασαι νὰ χειραγωγῆσαι ἑαυτὸν εἰς τὸ μέλλον σου στάδιον. Τρία εἶναι τὰ κύρια μέσα τῆς συμμορφώσεως καὶ ὀρθοβατήσεως τοῦ ἀνθρώπου· ἡ ἀνατροφή, τὰ καλὰ παραδείγματα, καὶ ἡ μελέτη τῶν καλῶν βιβλίων.

Ὡς ἐν κατάλληλον καὶ ἰσχυρὸν βοήθημα πρὸς τὸν σκοπὸν ἐνόμισα, ὡ ἀναγνώστα, τὸ παρὸν

βιβλιάριον, τὸ ὅποιον, καὶ ἐξέδωκα πρὸς κοινήν τοῖς πᾶσιν ὠφέλειαν. Σπούδαζε λοιπὸν προσεκτικῶς καὶ ἀδιακόπως αὐτό, βέβαιος ὢν, ὅτι θέλεις εὐρεῖ ἰσχυροὺς λόγους, οἵτινες νὰ σὲ ἀποτρέπωσιν ἀπὸ τῆς κακίας καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Ἐρῶσο!

Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου,
τῆ 8ῃ Σεπτεμβρίου 1856

Ὁ ἔκδοτης
Γεώργιος Πολυμέρης

Πρόσφατος ἀνατύπωσις 2004

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

*«Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ καρδία
ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται»*

ΣΚΛΗΡΟΣ καὶ ἀδυσώπητος ὁ ἀγὼν τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Ὁ Ἄπ. Παῦλος δίδει τὰς τρομακτικὰς διαστάσεις τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ εἰς τὸ θαυμάσιον χωρίον τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς του· «οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφ. στ´ 19).

Ἐπρόσεξες, ἀδελφέ μου, μὲ τί παλαίωμεν;

Μὲ «τὰς ἀρχάς», «τὰς ἐξουσίας», «τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους»· μὲ «τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας»!

Δηλαδή μὲ τὸν Διάβολον.

Ὁ ἀγὼν τοῦ Διαβόλου, διὰ νὰ αἰχμαλωτίσῃ, καὶ νὰ κολάσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἔχει δύο βασικοὺς στόχους· τὴν διάνοιάν του, καὶ τὴν καρδίαν του.

Μὲ τὸν πρῶτον στόχον ἐπιδιώκει νὰ παρασύρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀπιστίαν, εἰς βλασφημίαν, εἰς ἄρνησιν· μὲ τὸν δεύτερον στόχον ἐπιζητεῖ νὰ καταβυθίσῃ εἰς τὸν βόρβορον τῆς διαφθορᾶς τὴν ταλαίπωρον ψυχὴν.

Καὶ αἱ δύο αὐταὶ ἐπιθέσεις τοῦ Διαβόλου εἶναι τρομακτικαί· ἡ περισσότερον ὁμως ἐπικίνδυνος εἶναι ἐκείνη ποὺ στρέφεται κατὰ τῆς καρδίας, θεωρουμένης ὡς κέντρου τοῦ συναισθηματικοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου.

Τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπιζητεῖ νὰ μολύνῃ· νὰ τὴν μεταβάλῃ εἰς χοιροστάσιον καὶ χῶρον ἀκαθαρσιῶν.

Διότι ὅταν ἡ καρδία ρυπανθῇ, τότε θὰ εἶναι εὐκολωτέρα καὶ ἡ ἀσέβεια. Εἶναι γνωστὸν, ὅτι «φαῦλος βίος γεννᾷ πονηρὰ δόγματα». Ὁ δὲ ὑψηλέτης ἀετὸς τῆς Θεολογίας θεωρεῖ ὡς τὸ κυριώτερον αἷτιον τῆς ἀπιστίας τὴν ἠθικὴν διαφθοράν. «... καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι» -λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης- «μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς· ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα» (Ἰω. γ´ 19).

Ὅταν ἡ καρδία μολυνθῇ, τότε ἐξ αὐτῆς «ἐξέρχονται διαλογισμοὶ πονηροί, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι» (Ματθ. ιε´ 19).

Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀγωνισθῇ διὰ τὴν καθαρότητα τῆς καρδίας του. Ὁ Κύριος, εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλίαν Του, μακαρίζει αὐτοὺς ποὺ ἔχουν καθαρὰν τὴν καρδίαν των. «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆ καρδία» -λέγει- «ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται» (Ματθ. ε´ 8). Ὁ δὲ Δαυῖδ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ διατηρήσῃ τὴν καρδίαν του καθαρὰν. «Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ

Θεός».

Μία φιλάδελφος συμβολή εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν καθαρότητα τῆς καρδίας εἶναι καὶ ἡ ἐπανέκδοσις τοῦ ψυχοφελοῦς βιβλίου «Πνευματικὸς καθρέπτης».

Ὁ «Πνευματικὸς Καθρέπτης» ἐγαλούχησε πολλὰς γενεὰς εὐσεβῶν χριστιανῶν. Εἶναι μία ἐπιτυχὴς καὶ ἀρίστη ἐκλαίκευσις τῶν τρόπων τῆς ἁμαρτίας, διὰ τῶν ὁποίων καταπίπτει ὁ ἄνθρωπος καὶ τῶν ὀφειλομένων πνευματικῶν ἀντιδράσεων πρὸς σωτηρίαν του.

Μὲ τὰς προβαλλομένας ἰχνογραφίας παρουσιάζονται αἱ διάφοροι καταστάσεις τῆς ψυχῆς: τὰ διάφορα στάδια τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς καθάρσεως. Παραλλήλως ἡ διασάφισις τῶν Ἰχνογραφιῶν βοηθεῖ εἰς τὴν βαθυτέραν κατανόησιν καὶ τὴν συναγωγὴν τῶν ἀπαραιτήτων συμπερασμάτων.

Ἔτσι καὶ ὁ ἀπλούστερος, ἀκόμη, χριστιανὸς εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ ἀντιληφθῇ τὰς συνεπειὰς τῆς διαφθορᾶς καὶ τὴν ὠφέλειαν τοῦ καθαρμοῦ.

Ὁ «Πνευματικὸς Καθρέπτης» ἔχει κυκλοφορήσει εἰς πολλὰς ἐκδόσεις.

Οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους, χάριν τῆς ψυχικῆς ὠφελείας τῶν ἐν κόσμῳ ἀδελφῶν των, ἐπανεκδίδουν τὸν «Πνευματικὸν Καθρέπτην» ἐκ τῆς Δωδεκάτης Ἐκδόσεως τοῦ Μιχαήλ Ι. Σαλιβέρου.

Ἡ μετὰ προσοχῆς ἀνάγνωσις τοῦ «Πνευματικοῦ Καθρέπτου» ἀσφαλῶς εἰς πολλοὺς θὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν σωτήριον στροφὴν πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν των κόσμον, πρὸς τὴν ἀναγκαίαν ἐνδοσκόπησιν, πού ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν τῆς μετανοίας, τῆς ἐπιστροφῆς καὶ τοῦ καθαρμοῦ τῆς καρδίας.

Τὸ εὐχόμεθα καὶ τὸ ἐλπίζομεν.

Οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες.

ΔΙΑΤΙ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

α) Διότι τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον εἶναι παράδοσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

β) Βάσει αὐτοῦ τοῦ ἐορτολογίου ἡ Α΄ Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐθέσπισε τὸν Πασχάλιον Κανόνα καὶ ὥρισε νὰ κυμαίνεται ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἀπὸ 22 Μαρτίου ἕως 25 Ἀπριλίου, ἐνῶ μὲ τὸ νέον (Παπικόν) κυμαίνεται μέχρι τῆς 8 Μαΐου.

γ) Τὸ νέον Γρηγοριανὸν (Παπικόν) ἐορτολόγιον ἔχει καταδικασθῆ ὑπὸ τριῶν Πανορθόξων Συνόδων ἐπὶ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ.

δ) Διὰ Συνοδικῶν Πατριαρχικῶν Ἐγκυκλίων τὸ ἔτος 1593 οἱ Πατριάρχαι: Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας, Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, Ἀλεξανδρείας Σίλβεστρος καὶ τὸ ἔτος 1848 οἱ Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως Ἄνθιμος, Ἀλεξανδρείας Ἱερόθεος, Ἀντιοχείας Μεθόδιος, Ἱεροσολύμων Κύριλλος, καθυποβάλλουν εἰς φρικτὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτίμια ἐκείνους ὅσοι θὰ δεχθοῦν τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐορτολογίου.

Πλέον δὲ τούτων ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ὀρθοδόξου ἐορτολογίου ἔγινε ἡ λεωφόρος διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὀρθόδοξον μάνδραν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ὁ Οἰκουμενισμός. Ἡ μεταρρύθμισις τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐορτολογίου εἶναι τὸ πρῶτον ρήγμα καὶ τραῦμα πού ἐπέφερεν ὁ Οἰκουμενισμὸς εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Τὰ ἄλλα προετοιμάζονται εἰς Μόναχον καὶ Σαμπεζύ. Δι' αὐτὸ ὅλοι οἱ Μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἶναι ἐναντίον τοῦ οἰκουμενισμοῦ, διότι εἶναι ὁ πλέον ὑπουλὸς ἐχθρὸς τῆς ὀρθοδοξίας.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Α΄

Περὶ τῆς ἑσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἶναι ὑπόδουλος τῆς ἁμαρτίας, καὶ παραχωρεῖ ὥστε νὰ κυριεύῃ τὴν καρδίαν του ὁ Διάβολος.

Εἰς τοιαύτην λοιπὸν κατάστασιν εὐρίσκεται ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις εἶναι προσηλωμένος εἰς τὰς τρυφὰς τοῦ κόσμου, καὶ διάγει ἐν ἁμαρτίαις κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ αἵματος, τοῦ πνεύματος τοῦ νῦν ἐνεργοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τοῖς ἀπειθείας (Ἐφ. β΄ 2). Τὸ πρόσωπόν του παριστάνει τὴν ἀδιαφορίαν· ὅθεν αὐτός, ἐπειδὴ ὄχι μόνον δὲν φοβεῖται τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ καὶ τίποτε δὲν λογίζεται ὡς ἁμαρτίαν, διὰ τοῦτο συγχωρεῖ εἰς τὸν ἑαυτόν του πᾶν ὅτι ἡ κακὴ του καρδία ἤθελεν ἐπιθυμήσει. Ὅθεν ζῆ ἀμερίμνος, μὴ συλλογιζόμενος καθόλου περὶ Θεοῦ, ἢ περὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, μήτε περὶ τῆς φοβερᾶς κρίσεως. Εἰς τὴν καρδίαν του κατοικεῖ ὁ διάβολος μὲ τὰ τάγματά του, ἡγουν μὲ τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα, τὰ ὅποια παριστάνονται ἐν εἴδει τῶν ἑπτὰ ἀκολούθων ζῶων. -Α΄. τὸ πτηνὸν ὀνομαζόμενον Ταῶς (παγῶνι) τὸ ὅποιον ὑπερβαίνει μὲ τὰ ἀπλωμένα καὶ λαμπρὰ πτερά του ὅλα τὰ ἄλλα πτηνά, παριστάνει τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἀλαζονίαν, ἢ ὅποια ρίπτει

τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν φιλαυτίαν ἕνεκα μερικῶν προτερημάτων αὐτῶν, καθὼς εἶναι παραδείγματος χάριν αἱ ἀξιώτητες, ὁ πλοῦτος, τὸ κάλλος καὶ τὰ ἀξιώματα, τὰ ὅποια καὶ αὐτοὶ ἔλαβον ἀπὸ τὸν Θεὸν χωρὶς νὰ εἶναι διόλου ἀξιοί, ὅμως ὑψώνουσι τὸν ἑαυτόν των ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ἄλλους, φανταζόμενοι ὅτι αὐτοὶ μὲ τὰς τοιαύτας χάριτας, τὰς ὁποίας ἐχάρισεν εἰς αὐτοὺς ὁ Θεός, ὑπερβαίνουν τοὺς ἄλλους, καὶ διὰ τοῦτο ἔχουσι δίκαιον νὰ ἐξευτελιζῶσι νὰ περιφρονῶσι καὶ μάλιστα νὰ τυραννῶσιν αὐτούς. -Β΄. ὁ Τράγος εἶναι ζῶον ἀσελγές καὶ βρωμερόν, σημαίνει δὲ τὴν ἀσωτίαν καὶ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν. -Γ΄. ὁ Χοῖρος σημαίνει τὴν ἀκρασίαν, ἢ τὴν γαστριμαργίαν καὶ μέθην. -Δ΄. ὁ Βάτραχος, ὁ ὅποιος τρέφεται ἀπὸ τὸ χῶμα, δεικνύει τὴν φιλαργυρίαν, ἢ ὅποια παρακινεῖ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὀρμῶσι μὲ ἀπληστον καρδίαν πρὸς ἀπόκτησιν τῶν προσκαιρῶν ἀγαθῶν, καὶ μὲ τοῦτο τραυματίζει τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων. -Ε΄. Ὁ Ὄφης, τὸ ὄργανον τοῦ διαβόλου, ὅστις ἠπάτησε καὶ διέστρεψε τοὺς προπάτοράς μας, φθονῶν τὴν εὐδαιμονίαν των, δηλοῖ καθ' αὐτὸ τὸν φθόνον, καὶ τὴν ἐθελοκακίαν. -ΣΤ΄. Ἡ Τίγρις, τὸ κάκιστον καὶ ἀγριώτατον ὄλων τῶν ἄλλων θηρίων, σημαίνει τὴν ὀργὴν καὶ ἐκδίκησιν, αἱ ὅποια φέρουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε νὰ κάμνωσιν ἐκεῖνα, ὅσα εἶναι ἴδια μόνον αὐτῶν τῶν ἀγρίων. -Ζ΄. Ἡ Χελώνη, ἢ ὅποια ἀργὰ κινεῖται, παριστάνει τὴν ὀκνηρίαν καὶ ἀδιαφορίαν, αἱ

ὅποια ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πᾶσαν κλίσιν καὶ προθυμίαν εἰς τὸ καλόν, καὶ κάμνουσιν αὐτοὺς νὰ ἀποστρέφονται τὴν Προσοχὴν, ἣτις εἶναι ἢ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἄγουσα ὁδός.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τοιαύτην ἀθλίαν κατάστασιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν καρδίαν του πλὴν δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ προβάλλῃ εἰς αὐτὸν τὰ χαρίσματα καὶ τὰ ἔλεή του, τὰ ὅποια δηλοῖ ἢ τριγύρω τῆς καρδίας φλόξ. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον δὲν ἐμβαίνει εἰς τὴν καρδίαν του, καθότι αὐτὴ εἶναι πλήρης βδελυγμάτων τῆς ἁμαρτίας, καὶ εὐρίσκεται ὅλως διόλου εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ· ἡ χάρις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ σχηματιζομένη ἐνταῦθα (καθὼς καὶ εἰς τὰς ἄλλας Ἰχνογραφίας) εἰς εἶδος Ἀγγέλου, ἀγωνίζεται ὡσαύτως νὰ ἐγείρῃ τὸν ἁμαρτωλὸν μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλους τρόπους. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔρχεται εἰς αἴσθησιν, καὶ τίποτε δὲν κεντᾷ τὴν καρδίαν του, ἐπειδὴ αὐτὸς παντελῶς ἐκωφώθη καὶ ἐπεδόθη εἰς ἡδονάς, τὰς ὁποίας μισεῖ ὁ Θεός. Τοιαύτη λοιπὸν εἶναι ἡ φοβερὰ καὶ ἔλεεινὴ κατάστασις τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅστις διάγει κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ κόσμου· ἄχ! πόσοι ἄνθρωποι ζῶσιν εἰς τοιαύτην ἀθλίαν κατάστασιν μὲ τόσην ἀφροντισίαν, ὡς νὰ μὴ εὐρίσκωνται οὐδὲ εἰς παραμικρὸν κίνδυνον! αὐτοὶ ὀνομάζονται μὲν χριστιανοί, εἶναι δὲ ὑπόδουλοι τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ διαβόλου. Αὐτοὶ ἔχουσι τὸ ὄνομα ὅτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ νεκροὶ κατὰ τὸν Ἀπόστολον (Ἀποκ. γ' 1), οἱ τοιοῦτοι δύνανται νὰ ἀναστηθῶσι ψυχικῶς, νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν, νὰ ἀποτινάξωσι τὸν βαρὺν ζυγὸν τοῦ διαβόλου, καὶ νὰ ζῶσιν ἐλεύθεροι ἐν Χριστῷ διὰ τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας καὶ ἀληθοῦς ἐξομολογήσεως πρὸς τὸν Πνευματικὸν αὐτῶν ὡς πατέρα διάγοντες τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς αὐτῶν ἐναρέτως, κατὰ τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου δεόμενοι διὰ παντὸς πρὸς τὸν Θεόν.

ΕΥΧΗ

Ἐλεημονητικώτατε Θεέ καὶ Σῶτερ ἐπίβλεψον μὲ τὸ ὄμμα τῆς ἀνεικάστου Σου εὐσπλαγχνίας εἰς τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς ἁμαρτωλῆς καρδίας μου! φώτισον τοὺς τῆς διανοίας μου ὀφθαλμούς, μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἔπουρανίου σου φωτός, ἐπίχεε φῶς εἰς τὸ σκότος μου διὰ νὰ γνωρίσω σαφῶς τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας μου, καὶ δώρησαί μοι τὴν χάριν διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ὅλος ἀπὸ παντὸς πράγματος, το ὅποιον μοὶ προσκολλᾶται εἰς ταύτην τὴν ἀθλίαν ζωὴν· φύλαξον με, Παντοδύναμε Σῶτερ! διὰ νὰ μὴ παραδώσω ποτέ θεληματικῶς εἰς διάβολον τὴν καρδίαν μου εἰς κατοίκησίν του, παραβαίνων τὰς θείας σου ἐντολάς· φόβησόν με καὶ ἔμβαλε εἰς τὸν νοῦν μου τὸ ὅτι ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας, τέκνον τοῦ διαβόλου, ὅτι ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστὶ. Ἐπειδὴ ὅσον περιπίπτω εἰς τὰς ἁμαρτίας, τόσον καὶ τὰ πονηρὰ καὶ ἀκάθαρτα Πνεύματα γεμίζουσι καὶ μολύνουσι τὴν καρδίαν μου. Σὺ Κύριε, καὶ ποιητὰ τοῦ κόσμου, ἔκτισας τὴν καρδίαν μου διὰ τὸν ἑαυτὸν Σου, καὶ ἐδιώρισας αὐτὴν εἰς κατοικητήριόν Σου· πῶς λοιπὸν δύναμαι ἐγὼ νὰ τὴν παραδώσω εἰς τὸν Σατανᾶ, διὰ νὰ τὴν κάμῃ φάτην του; λύτρωσόν με, Παντοδύναμε, ἀπὸ τὴν δυναστείαν τοῦ Σατανᾶ! καθάρισόν με ἀπὸ τὴν βδελυρίαν τῆς ἁμαρτίας! καθάρισον τὴν ἁμαρτωλὴν καὶ ἀκάθαρτον καρδίαν μου, καὶ κτίσον ἐν ἐμοὶ εὐάρεστόν Σου μονὴν πρὸς δοξολογίαν τοῦ ἁγιωτάτου Σου ὀνόματος Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρεσβεΐαις τῆς παναχράντου Σου Μητρός, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Σου. Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Β΄

Περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅστις ἀρχίζει νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ἁμαρτίαν διὰ τοῦ Μυστηρίου τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως.

Ὅταν ὁ ἁμαρτωλὸς ἐξομολογηθῇ μὲ κατάνυξιν πάσας τὰς ἁμαρτίας του, δεχθῆ δὲ εὐχαρίστως τὸν κανόνα τοῦ Πνευματικοῦ του, καὶ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ «ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σὲ ἔχει συγκεχωρημένον» κτλ. Τότε αὕτη ἡ χάρις παριστάνει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἁμαρτιῶν, τοῦτέστι τὴν μάχαιραν, τὴν κρίσιν καὶ τὸν θάνατον· αὕτη πιστοποιεῖ αὐτὸν διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί, οὔτε ἀρσενικοῖται, οὔτε κλέπται, οὔτε πλεονέκται, οὔτε μέθυσοι, οὔ λοιδωροί, οὔχ ἄρπαγες, Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι (Κορ. α΄, στ΄ 9), καὶ ὅτι θλίψις καὶ στενοχωρία ἐπὶ πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρώπου, τοῦ κατεργαζομένου τὸ κακὸν (Ῥωμ. β΄ 9)· ὁ ἁμαρτωλὸς ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς του, ἔρχεται ἐντελέστερον εἰς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θείου φωτός, τὸ ὁποῖον ἤδη ἀρχίζει νὰ δίδῃ νύξιν εἰς τὴν καρδίαν του, παρατηρεῖ καὶ εὐρίσκει εἰς αὐτὴν μόνον ἁμαρτίας καὶ βδελυρίας, καὶ ἀφ' οὗ γνωρίσῃ καθαρῶς ὅλην τὴν ἀηδίαν καὶ βλάβην αὐτῶν τότε ἔτι μᾶλλον μετανοεῖ καὶ καταφρονεῖ αὐτάς. Θέλει νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, πλὴν αἰσθάνεται ἀκόμη τὴν ἐξουσίαν των, ἠξεύρει τὴν ἀδυναμίαν του καὶ τὴν εἰς τὰς ἁμαρτίας ροπήν, ἀναστενάζει ἀπὸ βάθος καρδίας λέγων: «ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος! τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;» (Ῥωμ. ζ΄ 24). «Τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ», ἀποκρίνεται εἰς αὐτὸν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον πλησιάζει πάλιν εἰς τὴν μετανοοῦσαν καὶ συντετριμμένην καρδίαν διὰ νὰ φωτίσῃ καὶ ἐνδυναμώσῃ αὐτὴν μὲ τὴν φλόγα τῆς θείας χάριτος καὶ ὅταν φωτισθῇ ἡ καρδία του ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ διαχυθῶσιν αἱ ἀκτῖνες τῆς χάριτος εἰς αὐτὴν, τότε εὐθύς ὁ Σατανᾶς βιάζεται νὰ ἀπομακρυνθῇ μὲ ὄλον του τὸ τάγμα. Φεύγουσι τότε καὶ τὰ βδελυρὰ ζῶα, διὰ τῶν ὁποίων σχηματίζονται αἱ κακίαι· ὅπου διαπερᾶ τὸ φῶς, ἐκεῖ ἐκλείπει τὸ σκότος· ὅτε γίνεται ἡμέρα τότε παρέρχεται ἡ νύξ· ἡ χάρις εἶναι τὸ φῶς, τὸ

δὲ σκότος καὶ ἡ νύξ εἶναι ἡ ἁμαρτία. Ἐν τῷ ἅμα καθὼς ἀρχίζει ὁ ἄνθρωπος νὰ μισῇ τὴν ἁμαρτίαν, ἀμέσως καὶ ὁ Σατανᾶς πρέπει νὰ φύγη ἐπειδὴ αὐτὸς ἐξουσιάζει μόνον εἰς τὴν ἁμαρτίαν, δηλ. εἰς τὸ σκότος· αὐτὸς διὰ μέσου τῆς ἁμαρτίας μόνον, δύναται νὰ ἔμβη εἰς τὴν καρδίαν μας. Ἡ εἰς τὴν ἁμαρτίαν προσήλωσις δίδει αὐτῷ τὴν εἴσοδον εἰς τὴν καρδίαν μας. Ἡ κλίσις εἰς τὸ κακὸν ἀνοίγει εἰς αὐτὸν τὰς πύλας καὶ τὴν θύραν καὶ ἐμβαίνει εἰς αὐτήν. Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸ ἀγαθὸν ἀγάπη, ἡ ἀντίπαλος τῶν ἁμαρτιῶν, ἐμποδίζει εἰς αὐτὸν τὴν εἴσοδον καὶ παντελῶς διώκει αὐτόν. Ἀδελφοί μου Χριστινοί! ἀγαπήσατε τὸ φῶς καὶ μισήσατε τὸ σκότος· ἀντίστητε εἰς τὸ κακὸν καὶ τότε ὁ Σατανᾶς θέλη μακρυνθῆ ἀπὸ σᾶς· κλείσατε τὰ ὄμματά σας ἀπὸ τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς ἀπάτας τῶν δαιμόνων· ἀνοιξατε τὰς καρδίας σας διὰ νὰ ὑποδεχθῆτε τὸ φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· δέχθητε μὲ εὐχαρίστησιν τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ τοῦ ὑπερτάτου φωτός. Ἐκείνη ἡ ἀκτίς θέλει ἀποδιώξει τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸ σκότος, τὸν Σατανᾶν καὶ τὸν ἄδην, ἀπὸ τὴν καρδίαν σας. Ἐξετάσατε ἀκριβῶς τὰς καρδίας σας καὶ ἀνακαλύψατε τὰς πρὸς τὸν Πνευματικὸν σας, ὥστε νὰ ἀπομακρυνθῆ πᾶν βδέλυγμα τῆς ἁμαρτίας, τὸ ὁποῖον καλύπτεται μέσα εἰς αὐτάς· γνωρίσατε διὰ μέσου τοῦ φωτός τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον περιμένει νὰ ἔμβη εἰς τὰς καρδίας σας, διὰ νὰ φωτίσῃ καὶ ζωοποιήσῃ πόσον εἶναι ἀποτρόπαια ὅλα τὰ ἁμαρτήματα, καὶ τότε ἡ ευσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι δυνατὴ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, θέλει σᾶς λυτρώσει ἀπὸ αὐτά.

ΕΥΧΗ

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἡ πηγὴ ὅλου τοῦ φωτός καὶ τῆς ζωῆς! μόνον τὸ φῶς τοῦ Πνεύματος δύναται νὰ ἐξαλείψῃ ὅλον τὸ βδέλυγμα τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ τὴν βλάβην αὐτῶν· φώτισον τὸ σκότος τῆς ψυχῆς μου διὰ τοῦ ἀληθινοῦ Φωτός σου, ἵνα ἀναβλέψω καὶ ἀναζήσω. Σὺ δὲν θέλεις τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ· διότι καθὼς εἶναι ἀληθινόν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ὁ Θεός, οὕτως εἶναι ἀληθινόν, καὶ ὅτι θέλεις τὴν διόρθωσιν τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ τὴν ζωὴν. Ἐλευθέρωσόν με ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἡ ὁποία μὲ τυφλώνει, μὲ θανατώνει καὶ μὲ κατέχει ὑπὸ τὴν λατρείαν τοῦ Σατανᾶ, δώρησαί μοι τὸ ἔλεός σου, τὸ ὁποῖον ὑπεσχέθης ἀψευδῶς εἰς πάντας τοὺς ἁμαρτωλούς, ἵνα κεντήσῃ τὴν καρδίαν μου μὲ σωστικὴν μετάνοιαν, ὥστε νὰ μακρυνθῶσιν ἀπ' ἐμοῦ ἡ ἁμαρτία, ὁ θάνατος καὶ ὁ διάβολος· ἡ δὲ καρδία μου νὰ παραδοθῆ εἰς Σέ. Κατάπεμψον εἰς ἐμὲ τὸ Ἅγιόν σου Πνεῦμα, ἵνα ἐγείρῃ εἰς τὴν καρδίαν μου τὸν πρὸς Σέ ἔρωτα, καὶ μὲ χαροποιῆ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἁγίων Σου ἐντολῶν, καὶ μοὶ δίδῃ, προθυμίαν εἰς πᾶν ἀγαθόν. Μὴ ἀφήσῃς τὴν ἁμαρτίαν νὰ κυριεύῃ εἰς ἐμέ, ἵνα μὴ ἔχῃ πλέον ὁ Σατανᾶς δύναμιν εἰς τὸ νὰ μὲ ἐκτυφλοῖ, νὰ μὲ σκανδαλίξῃ καὶ νὰ μὲ νικᾷ· χάρισαι μοι ἀληθῆ καὶ βεβαίαν ἐπίγνωσιν, εἰς τὸ νὰ γνωρίζω, ὅτι ἐν ἁμαρτίαις οὐκ ἔστι σωτηρία, ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας, υἱὸς τοῦ σκότους καὶ τοῦ ἄδου. Δυνάμωσόν με διὰ νὰ μὴ λησμονήσω ποτε τὸν λόγον Σου, ὁ ὁποῖος βοᾷ λέγων, ὅτι οὐδεὶς ἄθεος παρασταθήσεται ἐνώπιόν Σου, οὔτε ἄδικος θέλει ἐμβῆ εἰς τὴν βασιλείαν Σου. Τοὺς δὲ ἐργαζομένους τὸ κακὸν περιμένει φοβερὰ κρίσις, αἰώνιος κατάρρα, καὶ ἀτελεύτητος θάνατος· δός μοι χάριν εἰς τὸ νὰ μετανοήσω καὶ νὰ ὁμολογήσω πρὸς τὸν πνευματικόν μου καθαρῶς τὰς ἁμαρτίας μου καὶ νὰ τὰς μισήσω ἐξ ὅλης καρδίας, ὥστε νὰ καθαρισθῶ ἀπὸ παντὸς κακοῦ, νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους, καὶ νὰ γείνω εὐάρεστος ἐνώπιόν Σου, καὶ ἄξιός τοῦ ἐλέους Σου, τοῦ φωτός Σου, καὶ τῆς κοινωνίας τῶν Παναχράντων Μυστηρίων τοῦ ὑπερτίμου Σώματός σου καὶ Αἵματος· Πρεσβείαις τῆς Παννυμνήτου Μητρὸς Σου καὶ τῶν ἁγίων Σου λειτουργῶν καὶ πάντων των Ἁγίων. Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Γ'

Περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅστις ἐπέστρεψεν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου.

Ὁ ἁμαρτωλός, ἀφ' οὗ γνωρίσῃ τὰς ἁμαρτίας του, καὶ ἔλθῃ εἰς μετάνοιαν, καὶ ἐξομολογηθῇ μὲ ταπεινώσιν, διὰ μέσου τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία τόσον χρόνον τὸν ἐλυπεῖτο, τουτέστιν ἀφ' οὗ νικηθῶσι τὰ σπλάγχνα του, καὶ ἡ καρδία του μαλακώσῃ καὶ συντριβῇ, τότε χύνει δάκρυα τῆς ἀληθινῆς μετανοίας· αὐτὸς εἰς ἄκρον λυπεῖται, ὅτι τόσον συχνὰ καὶ τόσον φρικτὰ ἐπίκρανε μὲ τὴν ἀγνωσίαν του τὸν ἐλεήμονα Θεὸν καὶ ἀντ' αὐτοῦ τόσον καιρὸν ἐδούλευε τὸν διάβολον. Καὶ ἅμα ἔλθῃ ὁ ἁμαρτωλός εἰς τοιαύτην ἐπίγνωσιν ἑαυτοῦ διὰ τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ, τότε εὐθύς ἐκπληροῦται εἰς αὐτὸν ὁ ἀκόλουθος λόγος τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς «Ἐγγὺς Κύριος τοῖς συντετριμμένοις τῇ καρδίᾳ καὶ τοὺς ταπεινοὺς τῷ πνεύματι σώσει» (Ψαλ. λβ' 19)· «ὁ ἰώμενος τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν καὶ δεσμεύων τὰ συντρίμματα αὐτῶν» (Ψαλ. ρμστ' 3). Ὁ Ἄγγελος ὅστις σχηματίζει τὴν θεῖαν χάριν, πλησιάζων εἰς τὴν καρδίαν του κρατεῖ ἔμπροσθέν του τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν Ἱερὰν Γραφήν, τουτέστι εὐαγγελίζει εἰς αὐτὸν τὸ χαροποιὸν καὶ σωτηριῶδες μήνυμα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ἵνα σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλούς, ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀπέθανε, καὶ ἔδωκεν ἡμῖν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ ζωὴν αἰώνιον. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ χαρίζει εἰς τὴν πληγωμένην, ἀπορουμένην, συντετριμμένην καὶ ἐξομολογουμένην καρδίαν τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὴν ἄφεσιν, τὴν σωτηρίαν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν αἰώνιον μακαριότητα. Ἐὰν ὁ ἁμαρτωλός δεχθῇ αὐτὰς τὰς χάριτας μὲ πίστιν καὶ βεβαίαν ἐλπίδα, ἐὰν ὑποδεχθῇ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸν, καὶ τὰ πάθη καὶ τὸν θάνατον καὶ τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ, ἐὰν πιστεῦσῃ ἀδιστακτικῶς ὅτι ὅλα αὐτὰ ἔγιναν δι' αὐτόν, καὶ ἀπὸ μόνον τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ χαρίζονται εἰς αὐτόν, τότε αὐτὸς καθὼς καὶ ὅλοι οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες, λαμβάνει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον καὶ δίδει μαρτυρίαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅτι ὅλα τὰ ἁμαρτήματά του ἐσυγχωρήθησαν καὶ ὅτι αὐτὸς ἔγεινε τέκνον Θεοῦ· ἐπειδὴ, ὅταν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα γεμίσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰρήνην, χαρὰν καὶ δικαιοσύνην, τότε ἀληθῶς κατώκησεν εἰς αὐτόν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, μολονότι αὐτὸς δὲν θέλει νὰ χύνη δάκρυα εὐγνωμοσύνης, χαρᾶς, καὶ ἀφοσιώσεως εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἠλευθέρωσεν αὐτόν ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας του καὶ τὸν ἠξίωσε τοῦ Πνεύματός του· τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ χαίρουσιν ἐν τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι· τὸ ἄστρον λάμπει εἰς τὴν

καρδίαν του, διότι ἡ πίστις ἔγεινε στερεά, οἱ ἐχθροὶ τῆς σωτηρίας του, τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα ζῶα καὶ ὁ Σατανᾶς μὲ τὴν συναγωγὴν του, ὅπως διόλου ἔφυγον, καὶ τότε εἴπορε νὰ εἶπῃ τις τὰ ἐξῆς λόγια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου· «Καὶ ταῦτά τινες ἦτε, ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἠγάσθητε, ἀλλὰ ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν» (Κορ. Α΄, στ΄ 11)· ὦ, πόσον ἔνδοξος, πόσον χαροποιὰ καὶ μακαρία ἡ κατάστασις τῆς καρδίας τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅστις ἠξιώθη τοῦ τοσοῦτου ἐλέους· αὐτὸς μόνος δύναται νὰ ψάλλῃ ὡδὰς ὕμνων, αὐτὸς δὲ εἶναι ἱκανὸς νὰ χαρῆ ἀρκούντως διὰ τὸν Σωτῆρα καὶ τὴν μακαριότητά του· ἀμηχανεῖ εἰς τὸ νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν αὐτοῦ, καὶ νὰ προσφέρῃ δι’ αὐτὰ τὴν ἀνήκουσαν εὐγνωμοσύνην· αὐτὸς εὐρισκόμενος εἰς τοιαύτην εὐδαίμονα κατάστασιν, δὲν λείπει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀγρυπνῆ καὶ νὰ προσέχῃ διὰ νὰ μὴ πέσῃ εἰς ἀφροντισίαν, διότι τὰ ζῶα, δηλ. αἱ ἁμαρτίαι, ἄν καὶ εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὴν καρδίαν, ἄν ὁ Σατανᾶς ἔχασεν ὅλην του τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς αὐτήν, ὅμως δὲν ἀπεμακρύνθη ὅπως διόλου ἀπ’ αὐτήν, ἀλλὰ μὲ περισσοτέραν κακίαν, καιροφυλακτεῖ ἡμέραν καὶ νύκτα, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς αὐτήν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐδιώχθη μετὰ τῶν ἁμαρτιῶν του· ὅθεν, Ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, λέγει ὁ Ἀπόστολος.

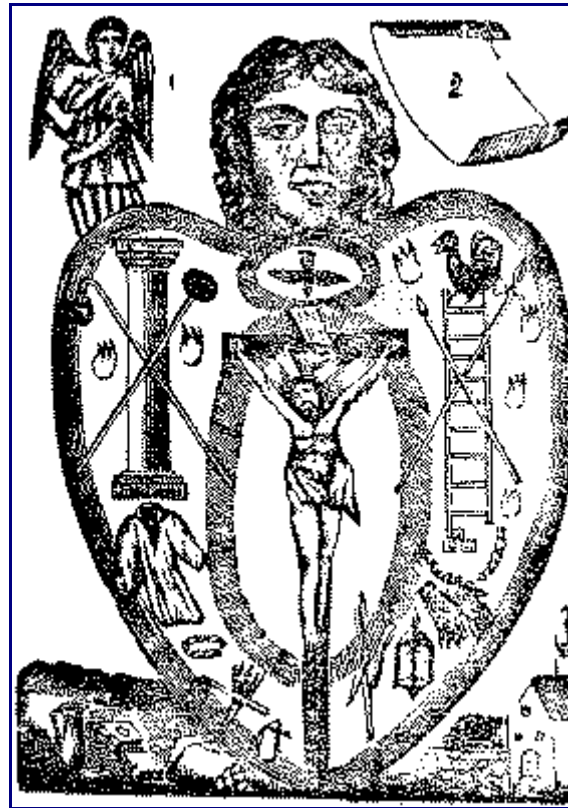
ΕΥΧΗ

Φιλάνθρωπε Σῶτέρ μου, ἄρα δύναμαι νὰ θαυμάσω ἱκανῶς τὸ πρὸς ἐμὲ ἔλεος καὶ τὴν ἀγάπην Σου, ἄρα δύναμαι νὰ Σὲ εὐχαριστήσω ἀξίως διὰ τὴν σωτήριον διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου σου; Σὺ μοὶ ἐχάρισας τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματός Σου, καὶ τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων μου κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτός Σου (Ἐφ. α΄ 7). Σὺ δέδωκάς μοι τὸν ἀρραβῶνα τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ ἐσφράγισάς με (Β΄ Κορ. α΄ 7)· ζώωσον περιπλέον τὴν πίστιν μου, φώτισον περισσότερο τὸς τῆς διανοίας μου ὀφθαλμούς, ἵνα γινώσκω τὴν αἰώνιον μακαριότητα καὶ ὅλα τὰ χαρίσματα, ὅσα μὲ ἠξίωσας ν’ ἀπολαύσω διὰ τῶν παθημάτων καὶ τοῦ θανάτου Σου, τὰ ὅποια ἀναφέρονται εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιόν Σου δι’ ἐμέ· ὦ πόσον μὲ ἠλέησας, ἐπλούτισας, καὶ εὐτύχησας ἐγὼ ὅστις πρότερον ἤμην καταγώγιον τοῦ Σατανᾶ, ἥδη γέγονα ναὸς τοῦ ἁγίου Σου Πνεύματος· ἐγὼ ὅστις ἤμην πρότερον κατοικητήριον τῶν ἀκαθάρτων πνευμάτων, ἥδη γέγονα χαρὰ ἐν τοῖς Ἀγγέλοις, μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου πρῶτον ἐκυμαίνοντο τὰ πάθη καὶ ἐτυράννει ὁ Σατανᾶς, ἥδη δὲ αἰσθάνομαι μίαν ἀληθινήν χαράν, εἰρήνην καὶ δικαιοσύνην, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἥδη κατοικεῖ εἰς ἐμέ· οἱ ἐχθροὶ τῆς σωτηρίας μου ἐδιώχθησαν· τὰ δεσμὰ τὰ ὅποια μὲ ἐκράτουν εἰς τὴν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ διαβόλου, διελύθησαν καὶ ἐγὼ ἔγινα ἥδη ἐλεύθερος· Ὁ Θεὸς μὲ ἠλέησε, καὶ εὔρον χάριν· ἀράγε δύναμαι ἱκανῶς νὰ σὲ εὐχαριστήσω εὐεργέτα μου; Ὁ ὕμνος σου εἶθε νὰ εἶναι πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη μου, περὶ ἐνὸς μόνον Σὲ παρακαλῶ, Γλυκύτατέ μου Σῶτερ, μὴ ἀπορρίψῃς με καὶ μὴ ἐγκαταλείπῃς με ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ μου (Ψαλ. κς΄ 9)· εὐφρανθήτω ἡ καρδία μου τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά Σου (Ψαλ. 85)· Δός μοι τὴν χάριν εἰς τὸ νὰ εἶμαι πάντοτε ἄγρυπνος διὰ νὰ μὴ ἀπατηθῶ ἀπὸ τὸν ἐχθρόν μου, στοχαζόμενος, ὅτι εὐρίσκομαι εἰς ἀσφάλειαν· στερέωσον τὴν καρδίαν μου διὰ τῆς χάριτός Σου, ὥστε νὰ φοβῶμαι τὴν ἁμαρτίαν ὡς τὸν ἄδην, καὶ ν’ ἀποφεύγω καὶ τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν εἰς αὐτήν. Σὺ μὲ ἠλευθέρωσας· μὴ μὲ ἀφήσῃς λοιπὸν νὰ γείνω πάλιν δοῦλος. Σὺ ἀφωσίωσας τὴν καρδίαν μου εἰς τὸν ἑαυτόν Σου· μὴ ἀφήσῃς αὐτήν νὰ διαστραφῆ καὶ νὰ μολυνθῆ· ἀλλὰ ποίησον αὐτὴν ναὸν τοῦ ἁγίου Σου Πνεύματος, κατοικητήριον καὶ θρόνον τῆς εἰρήνης, τῆς χαρᾶς καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι. Πρεσβεΐαις τῆς Πανυπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ πάντων Σου τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Δ΄

Περὶ τῆς ἑσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἰρήνευσε μὲ τὸν Θεὸν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν διαλογίζεται ἄλλο τι εἰ μὴ τὸν ἑσταυρωμένον Ἰησοῦν Χριστόν.

Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἠλεημένου ἁμαρτωλοῦ δὲν φαίνεται ἄλλο εἰμὴ ἡ σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ σημεῖα τῶν παθῶν του. Διότι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἀφωσιώθη διὰ νὰ τὸν κυβερνᾷ, ἄλλως πῶς δὲν δύναται νὰ ἀνάψῃ τόσον τὸν θεῖον τῆς καρδίας ἔρωτα, εἰμὴ ὅταν ὁ ἄνθρωπος φέρῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν μὲ ὅλα τοῦ τὰ παθήματα, καὶ ἐνθυμεῖται τὸ πόσον πολῦτιμος ἐστάθη εἰς τὸν Σωτῆρα ἢ ἀπολύτρωσίς του. «Ὅθεν τὸ κυριώτερον τοῦ ἔργου εἶναι τὸ νὰ συλλογίζεται τὰ πάθη καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐγὼ ἔκρινα (λέγει ὁ ἠλεημένος ἄνθρωπος μὲ τὸν Ἀποστ. Παῦλον), τοῦ μὴ εἰδέναι τι εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τοῦτον ἑσταυρωμένον» (Κορ. Α΄, β΄ 2). «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δι’ οὗ ἔμοι κόσμος ἑσταύρωται, καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. στ΄ 24). Αὐτὸς ἐνδυναμωθείς πρῶτον ὑπὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, εὕρισκει πλέον ἔπειτα εἰς τὸν θάνατον καὶ τὰ παθήματα τοῦ εἰρηνοποιήσαντος αὐτὸν μεγάλῃν παρηγορίαν καὶ ἰσχύν, ἀπὸ τῆν ὁποῖαν ὅλη ἡ καρδία του εἶναι πεπληρωμένη· «εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἑμοῦ, λέγει» τίς κατ’ ἑμοῦ; «Ὅς γε τοῦ ἰδίου Υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ’ ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίζεται;» (Ῥωμ. η΄ 31-32). Ὁ θάνατος καὶ τὰ πάθη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι εἰς αὐτὸν ἀρραβὼν τῆς αἰωνίου ζωῆς τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς τοῦ τὸν κόσμον καταλλάξαντος ἑαυτῷ ἐν Χριστῷ καὶ μὴ λογιζομένου τῷ ἁμαρτωλῷ τὰ παραπτώματα αὐτοῦ (Β΄ Κορ. ε΄ 19). Ὁ σταυρωθεὶς Χριστὸς εἶναι θεμέλιον τῆς ἐλπίδος του εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὴν αἰώνιον ἀγάπην· ἐὰν ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ παρέδωκε δι’ ἡμᾶς τὸν Υἱόν του εἰς τόσα παθήματα, βεβαιότατα δὲν θέλει μᾶς ἀποβάλλει ποτὲ καὶ εἰς κανὲν ὀρθὸν ζήτημά μας. Καὶ ἀφ’ οὗ ὁ σταυρωθεὶς Χριστὸς κατοικήσῃ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, τότε γίνεται ὡς μία πηγὴ ἀφθονωτάτη, ἀπὸ τῆν ὁποῖαν ἀπολαμβάνει οὐ μόνον παρηγορίαν εἰς πᾶσαν περίστασιν, ἀλλὰ καὶ ἐνίσχυσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν. Αὐτοὶ οἱ ἀγαθοὶ συλλογισμοὶ του, καὶ ἡ σταθερὰ πίστις εἰς τὸν ἑσταυρωμένον γλυκύτατον Ἰησοῦν Χριστόν γίνονται εἰς αὐτὸν αἰτία τοῦ ν’ ἀποστραφῆ ὅλας τὰς ἡδονὰς τοῦ κόσμου καὶ νὰ μισήσῃ πᾶσαν σαρκικὴν ἐπιθυμίαν τε καὶ γήινον δόξαν, νὰ ἀκούῃ πάντοτε τὴν φωνὴν τοῦ ἑσταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἢ ὁποῖα τὸν κράζει οὕτως· «Ἐὰν θέλῃς νὰ γίνῃς μαθητὴς μου, ἀπαρνήσου σεαυτὸν καὶ ἄρον τὸν σταυρόν σου καὶ ἀκολούθει μοι» (Ματθ. ιστ΄ 24). «Καὶ ὅς οὐ λαμβάνει τὸν Σταυρόν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιός» (αὐτόθι ιστ΄ 38). Ὅλη ἡ σπουδὴ του εἶναι τὸ νὰ δυνηθῆ νὰ γίνῃ ὅμοιος μὲ τὸν ἑσταυρωμένον Ἰησοῦν Χριστόν, ὅσον τὸ

1) Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι’ οὗ ἔμοι κόσμος ἑσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ. (Γαλ. στ΄ 14).

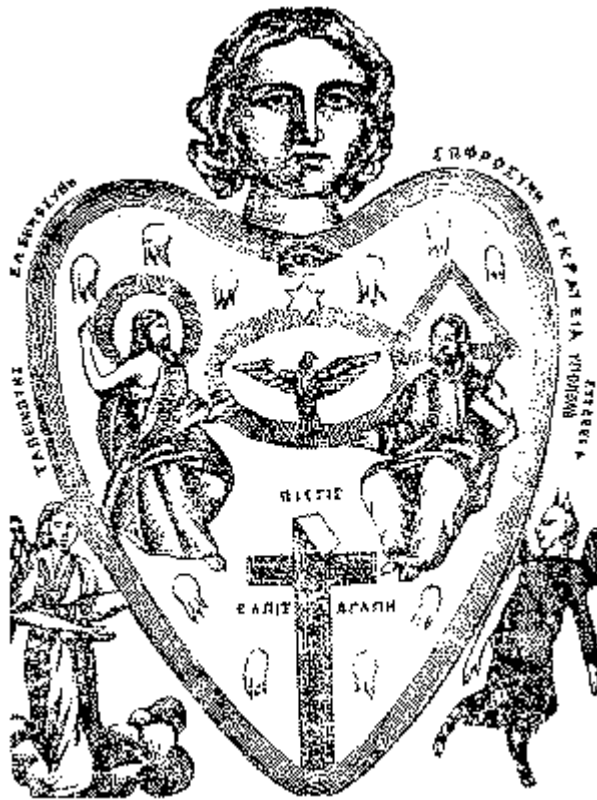
2) Ὁ νικῶν, ἔσται αὐτῷ ταῦτα, καὶ ἔσομαι αὐτῷ Θεὸς καὶ αὐτὸς ἔσται μοι υἱός. (Ἀποκ. κα΄ 7).

δυνατὸν καὶ διὰ τοῦτο ἡ μόνη του φροντὶς εἶναι διὰ τὴν μέλλουσαν μακαριότητα· καὶ ἀγωνίζεται νὰ ἀπολαύσῃ τὸν «ἀγιασμόν, οὗ χωρὶς αὐτοῦ οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον» (Ἐβρ. ιβ´ 24)· «αὐτὸς καθαρίζει ἑαυτὸν ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελῶν ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β´ Κορ. ζ´ 1). Καὶ προσεύχεται ἐν παντὶ καιρῷ ἐν πνεύματι (Ἐφ. στ´ 18), ὡσαύτως «οὐκ ἐπιλανθάνεται τῆς εὐποιΐας καὶ κοινωνίας. Τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός» (Ἐβρ. γ´ 11)· αὐτὸς χαίρει ὅταν ἀξιοῦται νὰ ὑποφέρῃ διὰ τὸν Χριστὸν ἐμπαιγμούς, διωγμούς, κινδύνους καὶ ὄνειδισμούς, ἡξεύρων, ὅτι, ὅταν ἡμεῖς θέλωμεν κακοπαθήσει μὲ αὐτόν, νικᾷ τὰ πάντα δι´ ἐκεῖνον, ὅστις τὸν ἠγάπησε, καὶ δι´ αὐτόν παρέδωκεν ἑαυτόν. Βλέπει τῆς χάριτος τὰ δῶρα ὅτι εἶναι μεγάλα, τῶν ὁποίων αὐτὸς δὲν ἦτο ἄξιος· καὶ τὰ ὁποῖα λαμβάνουσι μόνον ἐκεῖνοι ὅσοι ἀγωνίζονται εἰς τὸ στάδιον, «ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῆ ἕκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου» (Ἀποκάλ. β´ 11)· αὐτὰ τὰ λόγια ἀντηχοῦσιν εἰς τὰ ὦτά του καὶ διὰ τοῦτο αὐτός, τῶν μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τῶν δι´ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, κατὰ σκοπὸν διώκει ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Φιλ. γ´ 13-14).

ΕΥΧΗ

ὦ γλυκεῖά μου ἀγάπη! ἐσταυρωμένε μου Ἰησοῦ Χριστέ! Σὺ μὲ εἰρήνευσας μὲ τὸν Θεὸν ἀπὸ σήμερον καὶ εἰς τὸ ἔξῃς. Σὺ μόνος πρέπει νὰ φαίνῃσαι εἰς τὴν καρδίαν μου· εἰς ἐσέ, καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῶν παθῶν καὶ τοῦ θανάτου εἶναι πρόπον νὰ ἀφιερωθῆ ἡ καρδία μου καὶ ὅλη ἡ ζωὴ μου. Ἡ ἀγάπη, μὲ τὴν ὁποῖαν Σὺ μὲ ἠγάπησας, εἶθε νὰ μένη εἰς ἐμέ, καὶ νὰ διαπερᾷ ὅλην μου τὴν ψυχὴν. Σὺ κυρίευσον τὰς αἰσθήσεις μου καὶ κυβέρνησόν με κατὰ πάντα· ἃς μὲ ἀνακαινίσῃ ἡ Σὺ ἀγάπη πρὸς τὴν Σὺν ὁμοίωσιν, ὥστε νὰ μὴ ἐλλείπωσι πολλὰ καὶ οὕτως γίνω κατὰ Σὲ ὁμοιος, καὶ νὰ φανερωθῶσιν εἰς ἐμέ οἱ καρποὶ τῶν παθημάτων Σου, καὶ τοῦ θανάτου ἔμπνευσόν με διὰ νὰ γνωρίζω ὅλα ἐκεῖνα, ὅσα πρότερον μ´ ἐφαίνοντο θησαυρός, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα εἶχον τὰς ἐλπίδας μου· ταῦτα νὰ συλλογίζομαι τώρα ὡς σκύβαλα καὶ μηδέν, προσέτι δὲ καὶ βλάβης αἴτια συγκρίνων αὐτὰ μὲ τὴν οὐράνιον σου διδασκαλίαν. Σὺ γενοῦ δι´ ἐμέ τὸ πᾶν, τὰ δὲ λοιπὰ ἠγοῦμαι σκύβαλα εἶναι, ἵνα Σὲ μόνον κερδίσω, καὶ εὐρεθῶ ἐν σοί, μὴ ἔχων ἐμὴν δικαιοσύνην, τὴν ἐκ νόμου, ἀλλὰ τὴν διὰ πίστεως, Σοῦ τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἐκ Θεοῦ δικαιοσύνην, ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ γινῶναί Σε, καὶ τὴν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεώς Σου καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων Σου, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ Σου (Φιλ. γ´ 9), καὶ τέλος πάντων νὰ ἀξιώθῶ νὰ εἶπω ταῦτα· «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλ. β´ 20). Καὶ λοιπὸν εὐδόκησον, μόνε γλυκύτατε Σῶτέρ μου, ὥστε ἀδιαλείπτως νὰ ἀφορῶ εἰς ἐσέ τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεώς μου. Σὺ ἔχων εἰς τὴν ἐξουσίαν σου ὅλας τὰς ἀληθεῖς ἀγαλλιάσεις, ἐξέλεξας τὸν Σταυρόν, καὶ ὑπέφερες ἐμπαιγμούς· τὰ πάθη σου ἃς γείνουσι ἰσχυρὸν ὄπλον κατὰ τῶν ἁμαρτιῶν, ὁ δὲ θάνατός Σου ἐλπίς μου εἰς καιρὸν ἀνάγκης καὶ τοῦ θανάτου· εἰς πάντα πειρασμὸν στρέφω τὰ ὄμματά μου εἰς ἐσέ. Εἰς καιρὸν ἀμηχανίας, θλίψεως καὶ ταραχῆς δώρησαί μοι τὴν ἀγάπην σου, ὥστε νὰ μὲ φωτίζη, νὰ μὲ ὀδηγῆ, νὰ μὲ ἐνισχύη καὶ νὰ μὲ παρακινῆ εἰς τὸ καλόν, διὰ νὰ μὴ κουρασθῶ καὶ ἀδυνατήσω, ἀλλὰ μὲ ὑπομονὴν νὰ ἐξακολουθῶ τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων, εἰς τὸ ὁποῖον διωρίσθην διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεράγνου σου Μητρὸς Δεσποίνης ἡμῶν καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων τῶν ἀπ´ αἰῶνος Σοὶ εὐαρεστησάντων. Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Ε´

Περὶ τοῦ ἑσωτερικοῦ τοῦ εὐσεβοῦς, ὅπερ ἐστὶ Ναὸς Θεοῦ ζῶντος καὶ μονὴ τῆς Παναγίας Τριάδος.

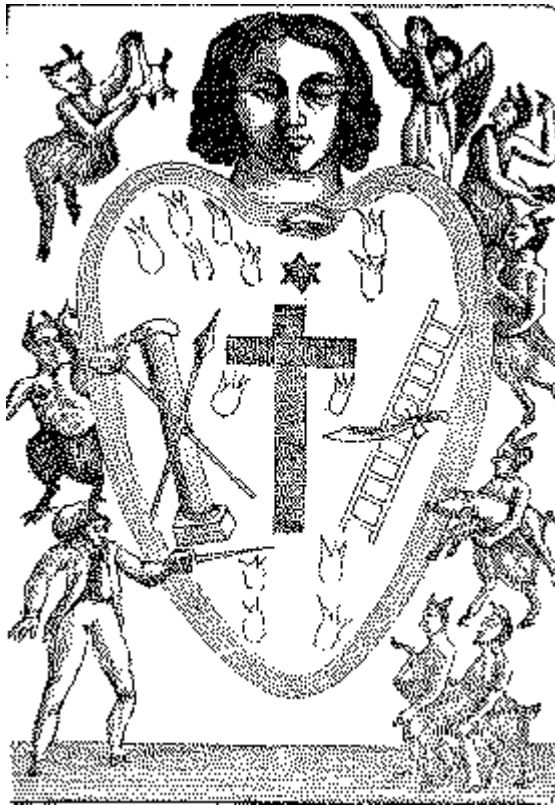
Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐλεθθέντος διὰ τῆς ἐν μετανοίᾳ ἐξομολογήσεως καὶ τῆς μεταλήψεως τῶν παναχράντων μυστηρίων ἁγιασθέντος ἁμαρτωλοῦ κατοικεῖ ἡ Ἁγία Τριάς, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Τοῦτ' αὐτὸ ἐπιβεβαιῶν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει· «Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα, καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν» (Ἰω. ιδ' 23). Τοσαύτης τιμῆς καὶ δόξης ἀξιοῦται ἐκεῖνος, ὅστις εἰρηνεύσας μὲ τὸν Θεόν, καὶ καθαρισθεὶς ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ εὐγνωμοσύνης του ἀγαπᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Σωτήρᾱ του περισσότερον ἀπὸ ὅλα καὶ ἀγαπῶν αὐτόν, φυλάττει τὰς ἐντολάς του· ὁ Θεὸς ὁ αἰώνιος ἐνοικεῖ εἰς αὐτόν, καὶ τὸν ἀγαπᾷ χάριν τοῦ Υἱοῦ του καὶ τὸν ἐπισκέπτεται. Ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐνοικοῦσι καὶ μένουσιν εἰς αὐτόν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει «οὐκ οἶδατε ὅτι ναὸς τοῦ Θεοῦ ἐστέ, καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;» (Α' Κορ. γ' 16-17). «Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθείρει τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἳτινές ἐστε ὑμεῖς» (αὐτόθι), εἰς δὲ τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν (Β' Κορ. στ' 16) ἐπαναλαμβάνει λέγων· «ὕμεῖς ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεὸς ὅτι, ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός· μέσα εἰς τὴν καρδίαν ὁμοῦ μὲ τὴν Ἁγίαν Τριάδα φαίνεται καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Διότι ὁ Χριστιανὸς ποτὲ δὲν ἠμπορεῖ νὰ λησμονήσῃ καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν καρδίαν του τὰ πάθη καὶ τὸν θάνατον τοῦ σταυρωθέντος Ἰησοῦ, καὶ τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ, τὰ ἔχει αὐτὸς ὡς θεμέλιον, εἰς τὸ ὅποιον ἐπεστηρίζεται αὐτὸς διὰ τῆς πίστεως καὶ ἐλπίδος, καὶ γίνονται ὡσπερ πηγὴ τῆς ἀγάπης του· κἂν αὐτὸς βλέπῃ, ὅτι κατώκησεν εἰς τὴν καρδίαν του ἡ Ἁγία Τριάς, πρὸς τὴν ὁποίαν αὐτὸς εἶναι τόσον ἐγγύς, καὶ ἀπολαμβάνῃ τοσαύτην μακαριότητα, μόλα ταῦτα ὁμοῦ αὐτὸς δὲν παύει ἀπὸ τοῦ νὰ συλλογίζῃται τὰ περασμένα, καὶ νὰ ἐρωτᾷ τὸν ἑαυτόν του· Πῶς ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς ἠξιώθην νὰ λάβω αὐτὴν τὴν χάριν, τῆς ὁποίας εἶμαι παντελῶς ἀνάξιος; βεβαιοτάτα διὰ τοῦ σταυρωθέντος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις διὰ μέσου τοῦ θανάτου του μὲ εἰρηνεύσε μὲ τὸν Θεὸν καὶ ἀφ' οὗ μὲ ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν διὰ τοῦ σταυροῦ του, καὶ ἀπὸ τὴν κατάραν καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον, μὲ ἠξίωσε νὰ μοὶ χαρίσῃ τὸ ἔλεος, τὴν σωτηρίαν, καὶ τὴν

ζωήν· με τὸ ἔλεος καὶ τὴν χάριν του, ἔγινα καθὼς εἶμαι· ἀντὶ τῶν ἑπτὰ θανασίμων ἁμαρτιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξουσίαζον πάντοτε τὴν καρδίαν μου, ὅταν εὐρίσκετο χωρισμένη ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ἕκαμον καταγώγιον τοῦ διαβόλου. Τώρα βλέπω τριγύρω εἰς αὐτὴν μόνον τὰς ἐξῆς ἀρετάς, τὴν ταπεινῶσιν, τὴν ἀγάπην, τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὴν σωφροσύνην, ἐλεημοσύνην, ἐγκράτειαν καὶ ὑπομονήν. Ποῖος δὲν πρέπει νὰ ἀγωνίζεται με ὅλας τὰς δυνάμεις, διὰ νὰ φυλάττῃ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰς ἐντολάς του; τουτέστι νὰ πιστεῖται εἰς Αὐτόν, νὰ ἀγαπᾷ, νὰ τὸν μιμῆται καὶ νὰ γίνηται ὅμοιος με Αὐτόν, ὅσον εἶναι δυνατόν; διότι εἰς τὸν πιστεύοντα καὶ ἀγαπῶντα, καὶ φυλάττοντα τὸν λόγον του μεγάλην τιμὴν ὑπεσχέθη ὁ Σωτὴρ, δηλ. ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς θέλει ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐν αὐτῷ. «Ἀγαπήσωμεν Αὐτόν καὶ ἡμεῖς, κράζει ὁ ἐπιστήθιος αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸς πρότερον ἠγάπησεν ἡμᾶς· ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» (Α΄ Ἰω. δ΄ 19). Ἡμεῖς ὅσον ἐδῶ ἀγωνιζόμεθα νὰ πλησιάσωμεν εἰς τὸν Θεόν, τόσον ὁ Θεὸς συγκαταβαίνων πρὸς ἡμᾶς συνομιλεῖται ἡμῖν· ὡς πασχίσωμεν παντοιοτρόπως διὰ νὰ μάθωμεν πῶς πρέπει νὰ συναναστραφῶμεν εἰλικρινῶς με Αὐτόν, τὸν μέγαν καὶ ἐπίσημον φίλον· ὡς πασχίσωμεν νὰ παραδώσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας εἰς Αὐτόν καὶ νὰ εὐρισκώμεθα πάντοτε πλησίον Του. Τὰ πάντα, ἐκτὸς τῆς ψυχῆς μας, παρέχονται καὶ εἶναι μηδέν. Ὅλος ὁ κόσμος με ὄλην του τὴν δόξαν θέλει ἀφανισθῆ. Ὁ Θεὸς ὅμως θέλει μένη εἰς ἡμᾶς αἰώνως, ὁ δὲ προσκολλώμενος τῷ Κυρίῳ ἐν πνεῦμά ἐστι (Α΄ Κορ. στ΄ 17). Αὐτὸς δεδώρηται ἡμῖν τὰ τίμια καὶ πανάχραντα μυστήρια, καὶ τὰ μέγιστα ἐπαγγέλματα, ἵνα διὰ τούτων γίνωμεν κοινωνοὶ θείας φύσεως ἀποφεύγοντες τῆς ἐν κόσμῳ ἐν ἐπιθυμίᾳ φθορᾶς (Β΄ Πέτρ. α΄ 4), πιστεῦσωμεν ἀδιστακτῶς εἰς Αὐτόν, καὶ ὡς περ ἂν ἴδωμεν Αὐτόν. Ὁ πιστεύων εἰς τὸν οὐρανόν, ἦτοι τὴν οὐράνιον βασιλείαν· «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστίν».

ΕΥΧΗ

Ἄγιε, ἀνείκαστε, φιλάγαθε Θεέ! ὁ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Πατὴρ ἡμῶν, ὡς εἶναι ἄπειρος ἡ ἀγάπη Σου ἢ πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, οὕτω καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν δυστυχῆ καὶ ἄθλιον ἁμαρτωλόν, ὅτι με ἠξίωσας νὰ χαίρω καὶ εὐδαιμονῶ ἐν τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ, Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστῷ. Σὺ εὐδοκεῖς νὰ οἰκῆς ἐν ἐμοί. Σὺ μένεις ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν Σοί. ὦ! με ποῖον ἠξιώθην νὰ ἐνωθῶ ὁ τάλας καὶ πόσον πλησίον του εἶμαι ὥστε νὰ πληρωθῶ εἰς πᾶν πλήρωμα τοῦ Θεοῦ (Ἐφ. γ΄ 19). Ἄρα πόσον πρέπει νὰ σὲ ἀγαπῶ, Θεέ μου, ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας καὶ ἰσχύος μου χάρισάι μοι, δέομαί Σου ταύτην τὴν ἀγάπην, ὥστε νὰ γίνω κἀγὼ ὅλος ἀγάπη μιμούμενος Σὲ τὴν ὄντως αὐταγάπην· δός μοι τὴν χάριν νὰ αἰσθάνωμαι ζωηρότερα, ὅτι Σὺ εἶ πλησίον μου, καὶ νὰ ἀγωνίζωμαι ἀκαταπαύστως νὰ ἐνοῦμαι μᾶλλον μετὰ Σοῦ, διὰ τῆς συνεχοῦς μεταλήψεως τῶν Παναχράντων Σου μυστηρίων, μὴ με ἀφήσης νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὴν ἀγάπην Σου διὰ κανέν φθαρτὸν πρᾶγμα· φύλαξον τὴν καρδίαν μου διὰ παντοτεινὴν κατοικίαν Σου, ἔλκυσον τὸ πνεῦμά μου εἰς τὸν ἑαυτὸν Σου, ὥστε νὰ ἀγαπῶ Σὲ μόνον καὶ εἰς ἐσὲ μόνον νὰ βλέπω, καὶ Σὲ νὰ εὐρίσκω ἐν πᾶσι Σὲ νὰ κάμω ὅτι ἤθελα ἐπιχειρισθῆ, καὶ διὰ Σὲ νὰ ὑποφέρω τὰ πάντα, καὶ Σὺ μόνος νὰ εἶσαι Κύριος τῆς καρδίας μου, καὶ ὅλου τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ ἡ μερίς μου εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤ΄

Περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἄφησε νὰ ψυχρανθῆ ὁ ζῆλός του, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ ἀγαπᾷ τὸν κόσμον.

Ἡ ἰχνογραφία αὕτη παριστάνει τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου ὅστις μὲ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν βλέπει σοβαρὰ τριγύρω του καὶ μὲ τὸν ἄλλον νυστάζει, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε ἐξομολογεῖται πλέον μὲ κατάνυξιν καὶ εἰλικρινῆ μετάνοιαν οὔτε συχνάζει εἰς τὴν θείαν Μετάληψιν μὲ διακαῆ πόθον· διὸ εἰς τὴν καρδίαν του ἔμειναν ὀλίγα σημεῖα τῶν παθημάτων τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· οἱ σπινθῆρες τῆς χάριτος σβύνουσι τὸ ἄστρον, ἥτοι ἡ πίστις ἀμαυρωθεῖσα ἔχασε τὸ φῶς καὶ τὴν λάμψιν τῆς. Ἀφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος πέσῃ εἰς πολυϋπνίαν καὶ ἀρχίσῃ νὰ παύῃ ἢ ροπή του εἰς τὰ καλά, καὶ νὰ περιφρονῇ τὴν προσευχὴν καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ βλέπων τοῦ κόσμου τὰ ματαιότητα, νὰ παραδίδεται εἰς τὰς τρυφὰς αὐτοῦ καὶ εἰς τὰς σαρκικὰς ἡδονάς. Ὄταν λέγω αὐτὸς ἡμέραν παρ' ἡμέραν παύῃ ἀπὸ τοῦ νὰ συλλογίζηται τὰ πάθη τοῦ Σωτῆρος του, καὶ ἐκ τούτου προέρχεται τὸ νὰ προσηλώνῃ τοὺς νεκροὺς ὀφθαλμοὺς του σπανιώτερον εἰς τὸν Σταυρωθέντα Χριστὸν τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεώς του, ὅστις ὀλίγον ὁ ζῆλος καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀγάπη ψυχραίνεται, ἡ χάρις ἀπομακρύνεται, ἡ πίστις κλονεῖται καὶ ἀφανίζεται, ἡ ψυχὴ σκοτίζεται, ἀμαυρώνεται, ψυχραίνεται καὶ ξηραίνεται, αὐτὸς γίνεται ὀκνηρὸς καὶ δειλὸς καὶ καταντᾷ εἰς ἀθλιεστάτην κατάστασιν. Ὁ κόσμος παριστάνεται ἐδῶ ὡς εἶδος ἀνθρώπου, ὅστις βαστᾷ εἰς τὰς χεῖράς του τὴν λόγχην, καὶ ἄρχεται πάλιν νὰ καταπλήττῃ τὴν καρδίαν του· αὐτὸς ἐπειδὴ δὲν ἔχει πλέον στερεὰν πίστιν, εὐρίσκειται εἰς ἀμεριμνησίαν καὶ στερεῖται τοῦ θείου φωτὸς καὶ τῆς ἀγάπης· διὰ τοῦτο φοβεῖται τὰς ἀπειλὰς τοῦ κόσμου, μὲ τοῦ ὁποῦ τὰς κολακείας ἀπατᾶται, καὶ πλανᾶται καὶ ἔρχεται πάλιν νὰ ἀγαπᾷ τὸν κόσμον.

Ἐνῶ λοιπὸν εὐρίσκειται αὐτὸς εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἔρχεται ὁ Σατανᾶς καὶ ἐμβάζει εἰς τὴν καρδίαν του τὰ πρότερα ζῶα, καὶ εἰς τοῦτο ἐπιτυγχάνει, διότι δὲν εὐρίσκει καμμίαν ἀντίστασιν, καθότι ἀφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος γίνῃ ἀδιάφορος καὶ ἀμελῆς εἰς τὴν προσευχὴν, τότε δὲν δύναται πλέον νὰ ἀποφύγῃ τὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα ἔμποροῦν νὰ τὸν ρίξουν εἰς ἁμαρτίαν· ἐπειδὴ καταντᾷ ἄνωγος εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν, καὶ ψυχρὸς εἰς τὴν θείαν Μετάληψιν, ἥτις ζωογονεῖ

τὴν ψυχὴν αὐτοῦ· ὅθεν αὐτὸς ὁ ἴδιος κρημνίζει τὸν ἑαυτόν του εἰς κίνδυνον. Ὁ Ἄγγελος, ἥτοι ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ, μολονότι ἀγωνίζεται νὰ διώξῃ τὸν Σατανᾶν, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἁμαρτίας πλέον ἀνοίγει τὰς πύλας καὶ τὴν θύραν τῆς καρδίας του, καὶ οὔτε ἀγρυπνεῖ, οὔτε προσεύχεται, καὶ δὲν πράττει σύμφωνα μὲ τὴν χάριν, διὰ τοῦτο ἡ ἁμαρτία καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς εἰσπηδῶσιν εἰς τὴν καρδίαν του. Ἐνταῦθα ἀρμόζει τὸ ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου ὅπερ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός· «ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν» (Μάρκ. ιδ´ 38). Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε, ἢ προσευχὴ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Χριστιανικῆς πολιτείας· ὅπου ἀσθενεῖ ἢ προσευχῆ ἢ καθόλου παραμελεῖται, ἐκεῖ καὶ ὑστέρησις παντὸς ἀγαθοῦ, ἢ ἀμέριμος καὶ ἀδιάφορος καρδία εἶναι ἀνοικτὴ εἰς ὅλους τοὺς ἐχθρούς, δηλ. εἰς τὰς ἁμαρτίας καὶ εἰς τὸν Σατανᾶν. Λοιπὸν μὴν ἀφήσης ποτέ, ὦ Χριστιανέ, τὴν πνευματικὴν ἐγρήγορσιν, οὔτε τὴν προσευχὴν, οὔτε τὴν ἐσωτερικὴν εὐλάβειαν, καὶ μὴ παύης ἀπὸ τοῦ νὰ προσηλῶνης τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸν σταυρωθέντα Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ νὰ μὴ εἰσχωρήσῃ κανέν ἀκάθαρτον πνεῦμα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν φθειρῇ «νήψατε, γρηγορήσατε, ὅτι ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ, ζητῶν τίνα καταπίη» (Α´ Πέτρ. ε´ 8) ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μὴ πέσῃ. Ἡμεῖς χρεωστοῦμεν πάντοτε νὰ εἴμεθα ἐνδεδυμένοι μὲ τὰ ὄπλα, τὰ ὅποια περιγράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· διότι ἔχομεν νὰ πολεμήσωμεν ὄχι μὲ αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ μὲ τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας, μὲ τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ μὲ τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, τὰ ὅποια μᾶς καταδιώκουσι μὲ τὰ πεπυρωμένα βέλη καὶ αὐτὰ δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ σβέσωμεν μόνον μὲ τὸ θυρεὸν τῆς πίστεως. Διὰ τοῦτο ἡ πίστις πρέπει νὰ μένῃ πάντοτε στερεὰ καὶ βεβαία, καὶ ἡ ἀγάπη νὰ εἶναι ἔνθερος. Τοῦτο δὲ τότε μόνον γίνεται, ὅταν προσηλῶνωμεν τὸν νοῦν μας καὶ τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ εἰς τὰ πάθη του· ὅταν ἡμεῖς ἀποστρέφοντες τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὴν καρδίαν ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς ἀπάτας τῆς ἁμαρτίας, εὐρισκώμεθα πλησίον εἰς τὸν Θεόν, συναναστρεφώμεθα μὲ Αὐτὸν καὶ παραδιδόντες εἰς Αὐτὸν ὅλον τὸν ἑαυτόν μας, προσέχωμεν εἰς τὰς ὁδηγίας τῆς χάριτος καὶ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ἡ πίστις δὲ τότε στερεῖται ὅλον τὸ φῶς της, ὅλην τὴν δύναμιν καὶ ζωὴν της εἰς τὸ ὅποιον αὐτὴ ἐπιστηρίζεται, ἥτοι ὁ ἐσταυρωμένος Ἰησοῦς Χριστός, μακρυνθῆ ἀπὸ τὴν καρδίαν ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου.

ΕΥΧΗ

Σὺ Κύριε, ὁ ἐρευνῶν τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, γινώσκεις ἐμὲ τὸν δουλὸν σου. Σὺ οἶδας τὴν ἀσθενεῖαν καὶ τὴν ἀκαταστασίαν τῆς καρδίας μου, τῆς ὁποίας ἡ ἀγάπη εὐκόλως ψυχραίνεται καὶ ἡ πίστις ἀσθενεῖ, οἶδας πόσον ἐπιρρεπὴς εἶμι εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ εἰς τὸν κόσμον καὶ πόσον δειλὸς εἶμι, ὥστε δὲν στέργω εἰς κανένα πόνον τῆς ψυχῆς μου καὶ κόπον, οὔτε θέλω νὰ ἀρνηθῶ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, καὶ νὰ προσέχω εἰς τὴν ψυχὴν μου δυνάμωσόν με, ζώωσόν με, καὶ φύλαξόν με, στερεὸν καὶ σταθερόν. Ἄνευ τῆς βοηθείας Σου δὲν δύναμαι νὰ πράξω τίποτε· μὴ μὲ ἀφήσης, καὶ μὴ σηκώσης ἀπὸ ἐμὲ τὴν ἰσχύν Σου ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ μένω ἐν Σοί, ἐὰν Σὺ δὲν μὲ φυλάξης, καὶ δὲν μείνης ἐν ἐμοί· μὴ παραχωρήσης ὥστε νὰ σβύσῃ τὸ φῶς τῆς καρδίας μου, νὰ ψυχρανθῆ ἡ ἀγάπη, νὰ σαλευθῆ ἡ ἐλπίς, καὶ νὰ ἐκλείψῃ ἡ πίστις μου. Ἀνακαίνιζε πάντοτε τὴν δύναμιν καὶ τὸν ζήλόν μου εἰς τὴν προσευχὴν· ἀξιώσόν με νὰ ὑψώνω πάντοτε τὰ ὄμματά μου εἰς Ἐσέ καὶ χάρισαι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ζωηρότητα εἰς τὸ νὰ θεωρῶσι μόνον Ἐσέ καὶ τὰ πάθη Σου· ἀποστρέψον τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τὴν ματαιότητα ἐν μετανοίᾳ ἀκραυφνεῖ· δός μοι προαίρεσιν ἀγαθὴν, ἵνα ἐξομολογῶμαι πάντοτε μετὰ συντετριμμένης καρδίας, καὶ μεταλαμβάνω ἀξίως τῶν παναχράντων Σου μυστηρίων, πρεσβείαις τῆς παναμωμήτου Μητρὸς Σου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Σου. Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Ζ΄

Περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἤρχισε πάλιν μετὰ τὴν διόρθωσίν του θεληματικῶς νὰ ἀμαρτάνῃ, καὶ νὰ ἀφίνη εἰς τὴν καρδίαν νὰ βασιλεύῃ ὁ Σατανᾶς.

Ἡ Ἰχνογραφία αὕτη παριστάνει ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ ἀμαρτωλοῦ, τὸ ὁποῖον περιγράφει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὸ Εὐαγγέλιον λέγων· «Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνύδρων τόπων ζητῶν ἀνάπαυσιν, καὶ μὴ εὐρίσκον λέγει, ὑποστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου, ὅθεν ἐξῆλθον· καὶ ἐλθὼν εὐρίσκει σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον. Τότε πορεύεται καὶ παραλαμβάνει ἑπτὰ ἕτερα πνεύματα τὰ πονηρότερα ἑαυτοῦ καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ, καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χεῖρονα τῶν πρώτων» (Λουκ. ια' 24-26)· ὦ πόσον εἶναι φρικτὸν τὸ θέαμα τοῦτο! ὁ Σατανᾶς πλέον τῶρα κατοικεῖ, τυραννεῖ καὶ προστάζει εἰς τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὴν καρδίαν, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου ἦτο κατοικητήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· τὰ βδελυρὰ ζῶα ἐκεῖνα, διὰ τῶν ὁποίων ἐξεικονίζονται τὰ ἀμαρτήματα, πάλιν εἰσέδυσαν εἰς τὴν καρδίαν καὶ κατοικοῦσιν εἰς αὐτήν, ὡς ἂν ἴδιον κτῆμα. Πόθεν δὲ τοῦτο προῆλθεν; ἐκ τούτου βέβαια, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος περιεφρόνησε τὸ ἔλεος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐλησμόνησε τὴν ἄφεσιν τῶν προτερινῶν ἀμαρτιῶν του, δὲν ἐπεμελήθη νὰ στερεωθῇ εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ εἰς τὸν ἀγιασμόν διὰ τῆς καθαρᾶς ἐξομολογήσεως καὶ συνεχοῦς μεταλήψεως τῶν παναχράντων Μυστηρίων. Καθότι ὅποιος δὲν προβαίνει εἰς τὰ ἔμπροσθεν, ἐκείνος μένει χωρὶς καμμίαν πρόοδον· εἰς τοῦτον τὸν κόσμον δὲν εἶναι κανὲν πρᾶγμα στερεόν· ὅστις δὲν ἀγωνίζεται προθύμως νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν στενὴν πύλιν, οὗτος ἐξακολουθεῖ ἀκαταπαύστως καὶ ἀφόβως νὰ περιπατῇ τὴν τεθλιμμένην ὁδόν, οὔτε προσπαθεῖ νὰ μισήσῃ ὅλως διόλου τὴν ἀμαρτίαν καὶ νὰ καταφρονήσῃ τὸν κόσμον καὶ τὰς τρυφάς του, οὔτε ἀποφεύγει ὅλας ἐκεῖνας τὰς ἀφορμάς, αἱ ὁποῖαι σύρουν εἰς τὴν ἀμαρτίαν τὸν τοιοῦτον· ἡ κακία τοῦ διαβόλου, ἡ ἀπάτη τῆς ἀμαρτίας, καὶ αἱ

τοῦ κόσμου ἐπιθυμίαι γρήγορα θέλουσι τὸν κρημνίσαι πάλιν εἰς τὰς παγίδας των. Καὶ τότε πληρωθήσεται ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου· «κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐμετόν, καὶ ὕψι λουσαμένη εἰς κύλισμα βορβόρου», τούτέστιν ὁ ἄνθρωπος κἂν ἐκαθαρίσθῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἐξ αἰτίας ὅμως τῆς ἀδιαφορίας του πάλιν πίπτει εἰς τὰς προτέρας του ἁμαρτίας καὶ ἐκδίδεται εἰς ὅλας τὰς κακὰς του κλίσεις καὶ ἐπιθυμίας· τὸ Ἅγιον Πνεῦμα φεύγει ἀπ' αὐτόν, διότι πῶς δύναται ποτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον νὰ κατοικῇ ὁμοῦ μὲ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα; πῶς δύναται μία καὶ ἡ αὐτὴ καρδιά νὰ γίνῃ ναὸς Θεοῦ, καὶ κατοικητήριον τοῦ διαβόλου; ὁ Ἄγγελος, ἥτοι ἡ χάρις μὲ μεγάλην λύπην ἀπομακρύνεται χωρὶς νὰ θέλῃ, μὲ τὰς ὑψουμένας δὲ πρὸς τὸν οὐρανὸν χεῖρας φανερώνει, ὅτι ὁ Χριστὸς μ' ὅλα ταῦτα πάλιν συμπαθεῖ τὸν ἁμαρτωλόν, τὸν ὁποῖον προσκαλεῖ λέγων ἔτι ἅπαξ, γνῶρισον τὸ συμφέρον τῆς σωτηρίας σου· ἡ φιλεῦσπλαγχνος τοῦ Θεοῦ ἀγκάλη καὶ ἡ εὐσυμπάθητος τοῦ λυτρωτοῦ σου καρδιά, εἰσέτι εἶναι ἀνοικτὴ διὰ σέ». Ἐπιστρέψον, λέγει καὶ αὐθις πρὸς ἐμέ, ἀποστάτα, ἔτι ἅπαξ εὐσπλαγχνίζομαί σε! αὐτὸς ὅμως δὲν ἀκούει ταύτης τὴν θεῖαν φωνὴν διότι ὅλος εἶναι ἐκδεδομένος εἰς τὸν κόσμον· τίποτε πλέον δὲν φοβεῖται, τίποτε δὲν ἐντρέπεται, οὔτε τὰ κρυπτά, οὔτε τὰ φανερά ἁμαρτήματα, αὐτὸς τετυφλωμένος ὢν ὅλως διόλου ἀπὸ τὸν Σατανᾶν δὲν βλέπει τὸν κρημνὸν εἰς τὸν ὁποῖον πίπτει, οὔτε γνωρίζει τὴν βδελυρίαν, ἢ ὅποια ἐμφωλεύει εἰς τὴν καρδίαν του, διότι ἡ πίστις του ἐξέλιπε, τὸ δὲ ἄστρον ἔχασεν ὅλην τὴν λάμψιν.

Πρόσεχε, φιλαναγνώστα, μὴ περιπέσης πάλιν εἰς τὰς προτέρας ἁμαρτίας καὶ κακὰς συνηθείας σου, ἐπειδὴ σὺ, ἀφ' οὗ ἔλαβες τὴν χάριν τῆς ἀφέσεως, ἔκτοτε πλέον ἠρνήθης τὸν διάβολον καὶ ἐμίσησας τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν φιλαργυρίαν, τὴν φιληδονίαν, τὸν φθόνον, τὴν ἀκρασίαν, τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἀμέλειαν, καὶ ὑπεσχέθης εἰς ὅλην σου τὴν ζωὴν, ν' ἀντιπολεμῆς κατ' αὐτῶν. Διὰ τοῦτο πάντοτε πρέπει νὰ εἶσαι ἐχθρὸς αὐτῶν ἄσπονδος, καὶ μὴ ἀφήσης ποτέ νὰ γεννηθῶσιν εἰς τὴν καρδίαν σου οἱ ἁμαρτίαι· κατὰτρεχε καὶ φεῦγε αὐτὰς ὅσον καὶ ὅπως δύνασαι, ἐπειδὴ αὐταὶ πάντοτε θέλουσι σέ προσβάλλει διὰ νὰ ἔμβωσι πάλιν εἰς τὴν πρώτην κατοικίαν των καὶ νὰ λάβωσιν ἰσχὺν καθὼς καὶ πρότερον· ἔν τῷ ἅμα καθὼς θέλεις δώσει τόπον εἰς αὐτάς, εὐθύς τότε ἡ ὑστερνὴ σου κατάστασις θέλει γίνῃ χειροτέρα τῆς πρώτης· ἔχε τὰς ἐλπίδας σου εἰς τὸν Θεόν. Αὐτὸς εἶναι παντοδύναμος. Αὐτὸς θέλει σέ βοηθήσει καὶ θέλει σοὶ χαρίσει νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν σου· ἐὰν τύχη καὶ πέσης εὐθύς ἔγειραι καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν ἀγῶνά σου. Ἀντίσθητι πάντοτε εἰς τὰς προσβολὰς τῆς ἁμαρτίας· πρόστρεχε πάντοτε διὰ τῆς ἀδιαλείπτου προσευχῆς, τῆς καθαρᾶς ἐξομολογήσεως καὶ συνεχοῦς μεταλήψεως εἰς τὴν παντοδύναμον δεξιὰν τοῦ λυτρωτοῦ σου, ὅστις δύναται καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ σέ βοηθήσῃ, ἢ παναλκῆς του δεξιὰ εἶναι ἀπεριόριστος. Αὐτὸς εἶναι κραταιότατος. Αὐτὸς δύναται νὰ δέσῃ καὶ νὰ διώξῃ τὸν ἰσχυρῶς ἐνωπλισμένον Σατανᾶν, δύναται νὰ ἀρπάξῃ ἀπ' αὐτοῦ σέ τὸ θήρευμά του, νὰ σέ ἐλευθερώσῃ. Πῶς λοιπὸν σὺ τολμᾷς νὰ παραδώσῃς τὴν καρδίαν σου εἰς κατοικίαν τοῦ διαβόλου, ὅταν αὐτὴ διωρίσθῃ νὰ γείνη ναὸς τοῦ Θεοῦ;

ΕΥΧΗ

Ὁ Θεὸς ὁ Θεός μου, ὁ Ποιητὴς καὶ Πατὴρ μου! ποιήμα Σου εἰμὶ ἐγώ, Σὺ ἐποίησάς με, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ! ἐγὼ εἰμὶ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐξηγόρασας μὲ τὸ τίμιόν σου αἷμα· σὺ εἶ ὁ Σωτὴρ μου! Σὺ κατὰ τὸ ἀνθρώπινον γενοῦ μεσίτης τοῦ νὰ μοὶ χαρίσῃ ὁ Θεὸς σοφίαν, δικαιοσύνην, λύτρωσιν, καὶ ἁγιασμόν, Σὺ κρατεῖς ὅλην τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐν τῇ χειρὶ Σου, ἵνα μὲ ἐλευθερώσῃς, ἐκ τῆς ἁμαρτίας, ἐκ τοῦ θανάτου καὶ ἐκ τοῦ διαβόλου, ἂν καὶ εἶμαι ἐγὼ δοῦλος καὶ αἰχμάλωτος αὐτῶν. Σὺ ἔλαβες δόματα διὰ τοὺς ἀπειθοῦντας (Ψαλμ. ζς' 19), ὡσαύτως καὶ δι' ἐμέ, κἂν ἀπομακρύνθῃ ἀπὸ Σοῦ. Σὺ δέχεσαι ὅλους τοὺς βεβαρυνμένους ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. Σὺ δὲν ἀποβάλλεις κανένα ὅστις προσέρχεται πρὸς Σέ· ἰδοὺ ἐγὼ κράζω πρὸς Σέ, ζητῶν νὰ μὲ ἐλεήσῃς καὶ νὰ μὲ λυπηθῆς. Σὺ θέλεις καὶ δύνασαι ὅλους νὰ σώσῃς, διὰ Σέ δὲν εἶναι βαθεῖα ἡ ἄβυσσος. Σὺ δύνασαι καὶ εὐδοκεῖς νὰ μὲ ἐξαγάγῃς ἀπ' αὐτῆς, ἐλευθερώσόν με, δέομαί Σου, ἀπὸ τὴν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ διαβόλου, ὥστε νὰ μὴ κατοικῶσι πλέον εἰς ἐμέ· εἰς Σέ κρέματα ἡ καρδιά μου. Σὺ ἐξηγόρασας αὐτὴν μὲ τὸ τίμιόν σου αἷμα Σοῦ ἔστιν· Σὺ δὲν θέλεις νὰ εἶναι αὐτὴ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἄλλου· ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου διὰ νὰ ἐκλείψῃ τὸ σκότος· κατὰπεμψον τὸ ἅγιόν σου Πνεῦμα, διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' ἐμοῦ ὁ Σατανᾶς! Δός μοι τὴν χάριν Σου, ὥστε νὰ μὴ ἔχωσι χώραν εἰς ἐμέ!

κατάβαλε τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τοὺς πόδας μου! ἐξάλειψον τὴν ἐξουσίαν του! εὐδόκησον νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπ' αὐτόν! πρεσβείαις τῆς παννυμνῆτου Μητρός Σου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων Σου! Ἀμήν.

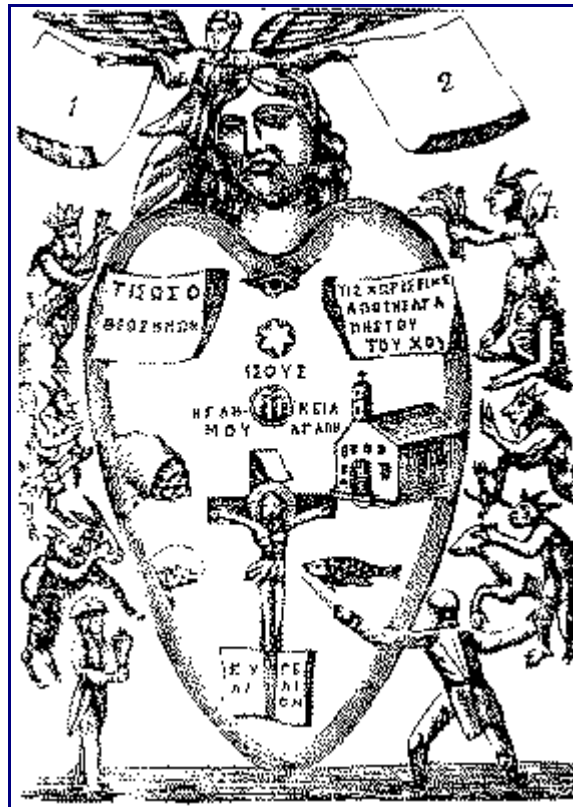
ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Η΄

Περὶ τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ Χριστιανοῦ, ὅστις πολεμεῖ ἀκαταπαύστως τὴν ἁμαρτίαν ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, καὶ ἀγωνίζεται νὰ στερεωθῇ ἐπιπλέον εἰς τὴν εὐσέβειαν.

Εἰς ταύτην τὴν Ἰχνογραφίαν βλέπεις, ὡς φιλιαναγνώστα τὴν καρδίαν τοῦ Χριστιανοῦ περικυκλωμένην ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς πανταχόθεν· ὁ Σατανᾶς μὲ τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα δὲν λείπει πάντοτε καιροφυλακτῶν καὶ ἀγωνιζόμενος διὰ νὰ ἔμβη πάλιν εἰς τὴν καρδίαν του ὡς καὶ πρότερον νὰ τὴν ἐξουσιάσῃ. Κάτω εἰς τὴν Ἰχνογραφίαν φαίνονται δύο ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δηλοῦσι τὸν κόσμον, ὁ μὲν πρῶτος, βαστάζων μίαν φιάλην εἰς τὰς χεῖρας προσκαλεῖ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰς σωματικὰς ἡδονὰς καὶ τρυφᾶς τοῦ κόσμου, ὁ δὲ ἄλλος βαστάζων τὴν λόγχην εἰς τὰς χεῖρας, προσπαθεῖ νὰ ἀποπλανήσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας μὲ τοὺς φοβερισμούς, διωγμούς, ὄνειδισμούς, καὶ μὲ ἄλλους δυναστικούς τρόπους. Μὲ αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς τῆς σωτηρίας δηλ. μὲ τὴν σάρκα μὲ τὸν κόσμον, καὶ τὸν Σατανᾶν ἕκαστος χριστιανὸς ἔχει χρέος πάντοτε νὰ πολεμῇ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν, ὅταν δὲ ἡ καρδιά του ἀνθίσταται εἰς αὐτούς, τότε αὐτοὶ δὲν δύνανται νὰ τὸν νικήσωσιν.

Ἐπάνω εἰς τὴν Ἰχνογραφίαν πετᾷ ὁ Ἄγγελος (ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ὅστις παρακινεῖ τὸν χριστιανὸν εἰς τὸ νὰ ἀντιπαλαίῃ πάντοτε), καὶ κράζει πρὸς αὐτὸν λέγων· οὐδεὶς ἄλλος εἰμὴ ὁ νικῶν θέλει λάβει στέφανον, ὁ δὲ ὑπομείνας ἕως τέλος

σωθήσεται. Μέσα εἰς τὴν καρδίαν του λάμπει τὸ ἄστρον ὁ Ἑωσφόρος, τούτέστιν ἡ στερεὰ πίστις αὐτοῦ· διότι «αὕτη ἐστὶν ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Α΄ Ἰω. ε΄ 4). Ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι πλήρης ἐλπίδος εἰς τὸν Θεόν, διὰ τοῦτο εἰς μὲν τὸ δεξιὸν μέρος τῆς εἰκονιζομένης καρδίας εἶναι γεγραμμένον τὸ «τίς ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν» μετ' ἐμοῦ ὁ Θεὸς καὶ μετ' αὐτοῦ καὶ σὺν αὐτῷ ἐγὼ τὰ πάντα θέλω νικήσει· εἰς τὸ ἔλεός του ἐγὼ ἄρκοῦμαι. Εἰς τὸ ἀριστερὸν φαίνονται τὰ ἐξῆς· «τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ; θλίψις ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμός, ἢ λιμός, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα; ἀλλ' ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς» (Ῥωμ. η΄ 35-37). Ὅθεν ἡ πίστις καὶ ἡ ἀγάπη ἔχουσι τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χριστιανοῦ, καὶ αὐταὶ στηρίζουσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἀρετὴν· ἐν τῷ μέσῳ τῆς καρδίας φαίνεται ἀπεικόνισμα ἔχον τριγύρω τοιαύτην ἐπιγραφὴν· «Ἰησοῦς ἡ γλυκεῖά μου ἀγάπη». Τοῦτο σημαίνει ὅτι αὐτὸς ἀκορέστως ἐπιθυμεῖ τοῦ ἄρτου τῆς ζωῆς τοῦ καταβαίνοντος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ζωὴν δίδοντος τῷ κόσμῳ

- 1) Οὐδεὶς στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ.
- 2) Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται.

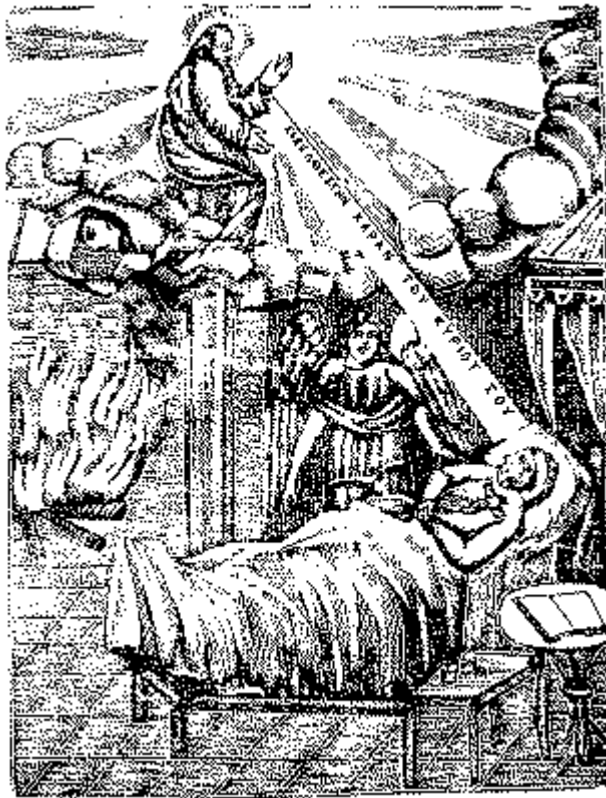
(Ίω. στ´ 33): με αὐτὸν δὲ τὸν ζῶντα καὶ ζωοποιὸν ἄρτον τρεφόμενος αὐτὸς στηρίζεται εἰς τὴν πίστιν καὶ ἀγάπην διὰ μέσου τῆς συγχνῆς μεταλήψεως τῶν ἁγίων μυστηρίων, διὰ τῶν ὁποίων ἐνδυναμοῦται, καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀξιοῦται. Καθὼς ὑπόσχεται τοῦτο ὁ Ἰησοῦς Χριστός, λέγων· «Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, κἀγὼ ἐν αὐτῷ, καὶ αὐτὸς ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ίω. στ´ 54-56). Κατωτέρω φαίνεται ἡ σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἀνεωγμένον· διότι ἡ ἀνάγνωσις τῶν θείων λόγων καὶ ἡ μελέτη τῶν παθῶν καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι εἰς αὐτὸν πάντοτε τὸ πλεον ποθητὸν ἔργον, καὶ ἡ γλυκυτάτη τροφή τῆς ψυχῆς του καὶ μετὰ τὴν δύναμιν τούτου ἀντιπολεμεῖ ὅλους τοὺς πειρασμοὺς τῆς ἁμαρτίας, οἱ ὅποιοι προέρχονται ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀπὸ τὴν σάρκα, καὶ ἀπὸ τὸν Σατανᾶν. Ὅποιος ἔχει καὶ δὲν φυλάττει εἰς τὴν καρδίαν του τὸν ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐκεῖνος βέβαια ἔτι ζῶν, εἶναι νεκρὸς, καὶ ὅποιος δὲν προτιμᾷ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα βιβλία καὶ ἐπιστήμας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἱερὰν Γραφήν, καὶ δὲν τὴν ἀναγινώσκει, οὔτε βάλλει αὐτὰ εἰς τὸν ἑαυτὸν του ὡς κανόνα καὶ ὁδηγὸν τῆς ζωῆς του, ἐκεῖνος ψυχικῶς πάσχει, καὶ εἶναι εἰς κίνδυνον, κἂν παντελῶς δὲν εἶναι νεκρὸς καὶ ἀπερριμμένος. Μετὰ δὲ ταῦτα φαίνεται μέσα εἰς τὴν καρδίαν ἡ Ἐκκλησία, τὸ λυτὸν πουγγεῖον μετὰ τὰ χρήματα, καὶ ὁ ἄρτος καὶ τὸ ὄψάριον· ἡ Ἐκκλησία δηλοῖ, ὅτι αὐτὸς πάντοτε προθύμως σχολάζει εἰς τὴν προσευχὴν ὅσον εἰς τὰς κοινὰς ὁμηγύρεις τῶν εὐσεβῶν τόσον καὶ ὅταν εὐρίσκειται μόνος, ἐν ἐνὶ λόγῳ εἰς ὅποιον τόπον ἤθελεν εὐρεθῆ ἡ καρδιά του πάντοτε συνομιλεῖ μετὰ τὸν Θεόν, καὶ μετὰ Αὐτὸν συνεργεῖ πανταχοῦ. Χαίρει ὅτι ἔχει Αὐτὸν πλησίον του καὶ εἰς Αὐτὸν παραδίδεται, καὶ μένει εἰς Αὐτόν· χωρὶς τὴν προσευχὴν κανεὶς δὲν δύναται νὰ φυλάξῃ τὴν εὐσέβειαν, τὴν πίστιν, καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετάς. Τὸ λυμένον πουγγεῖον σημαίνει τὴν ἔλεημοσύνην του καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον. Αὐτός, ὡς ἀντίμαχος τῆς φιλαργυρίας μετὰ εὐχαρίστησιν διαμοιράζει ἀπὸ τὰ πλούτη του τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τοὺς χρεῖαν ἔχοντας ἀδελφοὺς. Ὡστε ἀγωνιζόμενος εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς ἀγάπης νὰ ἀπέχη περισσότερον ἢ καρδιά του ἀπὸ τὰ γῆϊνα· καθότι αὐτὸς ἤξεύρει βεβαίως, ὅτι αἱ ψυχαὶ ὅσαι ἠλευθερώθησαν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ, ἀνεπαισθήτως πάλιν πίπτουσιν εἰς τὰς παγίδας, ὅχι μόνον ὅταν ἐκπληρώνουσι τὰ αἰσχροὶ πάθη, καθὼς εἶναι ἡ φιληδονία καὶ ἀκρασία, ἀλλὰ καὶ ὅταν παραδίδεται κρυφίως εἰς τὴν φειδωλότητα καὶ φιλαργυρίαν καὶ ἐξ αἰτίας τούτου πολλοὶ πτωχοὶ μένουσιν ἀβοήθητοι. Ὁ ἄρτος καὶ τὸ ὄψάριον σημαίνουσι τὴν μετριότητα αὐτοῦ τοῦ Χριστιανοῦ, τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν νηφαλιότητα· αὐτὸς φυλάττει εἰς ὅλα τὸ ἀνῆκον μέτρον ὥστε μετὰ τὸ περιττὸν φαγητὸν καὶ ποτὸν νὰ μὴ γίνῃ αἴτιος τῆς ἐπαναστάσεως τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, μήτε νὰ λυπηθῇ τὸ πνεῦμα, μήτε νὰ προξενήσῃ κανὲν ἐμπόδιον εἰς τὸν δρόμον τοῦ Χριστιανικοῦ βίου. Διὰ μέσου αὐτῶν τῶν ὄπλων ἀγωνίζεται ὁ ἀληθινὸς Χριστιανός· καὶ ποτὲ δὲν ἀποβάλλει αὐτὰ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Καὶ τοιοῦτοτρόπως θριαμβεῦει ἐναντίον ὅλων τῶν ἐχθρῶν του δηλ. τοῦ κόσμου, τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ διαβόλου.

ΕΥΧΗ

Ἰησοῦ Χριστέ, ἡ γλυκεῖά μου ἀγάπη, ὅταν ἐγὼ ἔχω Σὲ εἰς τὴν καρδίαν μου τότε καμμίαν ἀνάγκην δὲν ἔχω· Σὲ παρακαλῶ θερμῶς εὐδόκησον νὰ μένης ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν Σοί, καὶ τότε θέλω κάμει καρπὸν ὡς ἡ ἄμπελος ἢ καρποφόρος· χωρὶς Σοῦ τίποτε δὲν δύναμαι νὰ κατορθώσω, ζωοποιήσον περιπλέον τὴν πίστιν μου διὰ νὰ σὲ ἐγκολπωθῶ Παντοδύναμε Σῶτερ, καὶ διὰ Σοῦ εἰς τὸν ὅποιον δὲν εἶναι κανὲν ἀδύνατον, νὰ νικῶ τὰ πάντα· ὁ πρὸς σὲ ἔρωσ εἶθε νὰ πληθυνθῆ εἰς ἐμέ, καὶ νὰ φλογισθῆ ἡ καρδιά μου, ὥστε νὰ ποθῶ σὲ μόνον, τὸ ὑπέρτατον κάλλος, τὴν αἰώνιον δόξαν, περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα· ἐκτὸς δὲ σοῦ νὰ μὴ εὐρίσκω κανὲν πράγμα ἐφελκυστικὸν καὶ ἀντάξιον τῆς ἀγάπης μου· δώρησαί μοι τὴν χάριν τοῦ στηριγμοῦ, τὴν ὁποία ἀπὸ σοῦ μόνον καταπέμπεται· μὴ με ἀφήσης διὰ κανὲν πρόσκαιρον νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τῆς ἀγάπης σου· ὁ Σταυρὸς καὶ ὁ θάνατος, καὶ ἡ μετάληψις τοῦ μυστικοῦ δείπνου Σου ἅς γίνουσι εἰς ἐμὲ πηγὴ τῆς πρὸς Σὲ ἀγάπης μου καὶ προσκολλησεως, νὰ ἐνωθῶ μετὰ Σοῦ ἀχωρίστως· χάρισόν μοι διὰ τούτου, καθὼς ἐντείλω ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ ἐνοίκησον εἰς τὴν καρδίαν μου διὰ τῆς πίστεως (Ἐφ. γ´ 17). Ὁ θεῖος λόγος σου, ὁ πεπληρωμένος Πνεύματος καὶ ζωῆς, εἶθε νὰ με ἐγείρη, νὰ με φωτίζη, νὰ με ἀναζωοποιῆ, καὶ νὰ με ἐνισχύη καθ´ ἡμέραν εἰς τὴν πάλην, εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ εἰς τὴν πίστιν· εἶθε νὰ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς ἐσὲ ὅλη ἡ καρδιά μου, ὅλαι αἱ κλίσεις καὶ ἐπιθυμίαι, καὶ ὅλα τὰ διανοήματά μου· δός μοι τὴν χάριν, ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ νικήσω ὄχι μόνον μερικὰς αἰσχροὰς

ἐπιθυμίας, ἀλλ' ἐν γένει ὅλα τὰ πάθη, τὴν φιλαργυρίαν, τὴν φιληδονίαν, τὸν φθόνον, τὴν ἐθελοκακίαν, τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ὀργὴν, τὴν ἐκδίκησιν, τὴν ραθυμίαν. Κατάπεμψόν μοι τὸ Ἅγιόν σου Πνεῦμα διὰ νὰ προσεύχωμαι ἀδιαλείπτως, ὥστε νὰ ἀπολαμβάνω πάντοτε ἀπὸ σὲ νέας δυνάμεις διὰ τὴν νίκην, καὶ νὰ βαίνω εἰς Σὲ στερεὸς ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, πρεσβείαις τῆς Παναχράντου σου Μητρὸς τῶν ἁγίων σου Λειτουργῶν, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων Ἁγίων. Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Θ'

Περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ὁρθοδόξου δικαίου.

Ὁ ἄνθρωπος ὁ διαμείνας στερεὸς εἰς τὴν πίστιν καὶ χριστιανικὴν πολιτείαν ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς του καὶ ἀξιωθεὶς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, ὅταν πλησιάσῃ ἡ ἐσχάτη στιγμή του, πλαγιάζει ἐπάνω εἰς τὸν κράββατον τοῦ θανάτου μὲ χάριν καὶ παρηγορίαν, αὐτὸς δὲν φοβεῖται οὔτε τὸν θάνατον, οὔτε τὴν μέλλουσαν κρίσιν, διότι αὐτὰ δὲν θέλουν ἐγγίσει εἰς αὐτόν, καθὼς τὸ βεβαιεῖ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς λέγων· «Ἀμήν, ἀμήν, λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Ἰω. ε' 24). Ὅθεν ὁ δίκαιος κεῖται ἡσυχος ἀπὸ τῆς συνειδήσεώς του, διότι τὰ ἁμαρτήματά του ἐσυγχωρήθησαν, καὶ ἐντρύφῃ εἰς τὴν καρδίαν του τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς, ἔχων τὴν σταύρωσιν χαραγμένην εἰς τὴν καρδίαν του, φανερώνει μὲ τὴν ἀγάπην του καὶ εὐλάβειαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, εἰς τὸν θάνατόν του εἶναι ἡ μόνη προσδοκία καὶ ὅλη ἡ ἐλπίς του, διὰ τὸν ὅποιον ἔζη, καὶ διὰ τὸν ὅποιον ἀποθνήσκει· εἰς τὸ ἰλαρόν του πρόσωπον λάμπει ἡ ἐσωτερικὴ ἡσυχία, ἡ θεία παραμυθία καὶ ἡ ἐνίσχυσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὅποιον κατοικεῖ εἰς τὴν καρδίαν του· τὰ ὄμματά του καὶ ἡ καρδία εἶναι προσηλωμένα εἰς τὸν οὐρανόν· ὅλη ἡ ὄψις του δεικνύει τὸ τί φρονεῖ ἡ ψυχὴ του λέγουσα· ἐπιθυμῶ νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τοῦ

σώματος, και μένω με τον Χριστόν· ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ περιμένει τὴν ψυχὴν του, ἕως ὅτου νὰ ἐβγῆ ἀπὸ τὸ σῶμα, διὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὸν κόλπον τοῦ Θεοῦ· τέλος ἀφ' οὗ χωρισθῆ ἀπὸ τοῦ πηλίνου σώματος, εὐθὺς τρέχει εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐπίστευσεν, ὅταν ἔζη εἰς τὸν κόσμον με ἀκαταίσχυντον ἐλπίδα, τὸν ὁποῖον μὴ ἰδοῦσα ἠγάπα· μετὰ δὲ ταῦτα παρίσταται εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς και σπεύδει νὰ ὑπαντήσῃ αὐτὴν και ἀπλώνει τὰς χεῖρας εἰς αὐτὴν λέγων «εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου». Ὁ Σατανᾶς τότε βλέπων τὰ τοιαῦτα κατησχυμμένος φεύγει μακρὰν. Ὅποια χαρὰ και εὐφροσύνη πνευματικὴ, νὰ θεωρῆ τις τὴν μεγαλειότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ και νὰ γίνῃ κοινωνὸς τῆς δόξης του και μακαριότητος, τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς δύναται νὰ περιγράψῃ! με τοιοῦτον λοιπὸν τίμιον θάνατον τελευτᾷ ὁ δίκαιος ὁ πιστεύων εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν και ἀντιπολεμῶν πάντοτε τὴν ἁμαρτίαν, τὸν κόσμον και τὸν διάβολον. Μετὰ δὲ ταῦτα παύει πλέον ἢ πάλῃ και τὰ πάθη τοῦ εὐσεβοῦς. Ὡ! πόσον καλὸν ἦτον, ἐὰν αὐτὸ τὸ παράδειγμα τοῦ δικαίου ἠδύνατο νὰ διερεθίσῃ τὸν καθένα εἰς τὸ νὰ φυλάττῃ πάντοτε τὴν πίστιν του ἀμόμητον, νὰ ἀγωνίζεται γενναίως και με προθυμίαν νὰ σπουδάξῃ, διὰ νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς στενῆς πύλης, και νὰ τελειώσῃ εὐτυχῶς τὸ στάδιον τῆς ζωῆς του! ἐκεῖ αὐτὸν περιμένει ὁ ἔνδοξος και ἀμάραντος στέφανος, και ἡ ἀναφαίρετος και μεγαλοπρεπὴς κληρονομία!

ΕΥΧΗ

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ! πνευματικὴν χαρὰν θέλει λάβει ἡ ψυχὴ μου ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, ὅταν αἰσθανθῶ ὅτι Σὲ ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅτι Σὺ εἶσαι μετ' ἐμοῦ και με παρηγορεῖς! Ποῖος δύναται τότε νὰ με φοβίσῃ ἢ νὰ με κατηγορήσῃ! μήπως αἱ ἁμαρτίαι μου; ἀλλὰ Σὺ μοὶ ἐσυγχώρησας αὐτάς· Σὺ με ἐδικαίωσας, με ἔπλυνας, με ἐκαθάρισας και με ἠγίασας και με τὸ ὑπέρτιμον αἷμά Σου· μήπως τάχα ὁ Σατανᾶς δύναται νὰ με πειράξῃ ἢ νὰ με φοβίσῃ; ὄχι· διότι Σὺ τὸν ἐνίκησας· Σὺ ἐσήκωσας ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν· αὐτὸς δὲν δύναται νὰ κάμῃ τι ἐναντίον μου· διότι Σὺ εἶσαι βοηθός μοι ἀληθῶς Σὺ ἀπέθανες δι' ἐμέ και ἀνέστης και κάθησαι ἤδη ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς και μεσιτεύεις δι' ἐμέ (Ῥωμ. η' 34)· τίποτε λοιπὸν δὲν θέλει με χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ Σου. Ἀξιώσόν με, γλυκύτατε Ἰησοῦ, νὰ ζῶ διὰ Σέ, και νὰ ἀποθάνω διὰ Σέ. Δός μοι τὴν χάριν διὰ νὰ προσκολληθῶ εἰς Ἐσέ ἀληθῶς και πιστῶς και ποτὲ νὰ μὴ μακρυνθῶ ἀπὸ Σοῦ. Δός μοι τὴν χάριν διὰ νὰ ἀποθνήσκω καθ' ἡμέραν, τούτέστι νὰ νεκρώνω ὅλας τὰς κακὰς μου ἐπιθυμίας, ὅσαι εἶναι ἐναντία πρὸς Σέ, ὥστε με τοῦτο νὰ ἐλευθερωθῆ ἡ καρδία μου ἀφ' ὅλων τῶν γηϊνῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν θέλω λάβει μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν θάνατον· ἐμφύτευσον ἐν ἐμοὶ τὸν ἐνθερμον πόθον πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς οὐρανίου Σου βασιλείας, ὥστε νὰ ζῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅπου ὀνομάζομαι πολίτης· αὕτη ἡ μακαρία ἐλπίς, ὅτι θέλω ἀξιωθῆ ποτε νὰ ζῶ αἰώνιος μετὰ Σοῦ, εἴθε νὰ αὐξήσῃ εἰς ἐμέ τὸν ζῆλον εἰς τὸ νὰ κάμνω ἐδῶ τὸ ἀγαθὸν ἀκαμάτως, ὥστε νὰ συνάξω ἐκεῖ τοὺς καρποὺς αἰώνιος. Γλυκύτατε Σῶτερ! χάρισόν μοι διὰ νὰ μὴ παύσω ποτὲ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐλπίζω εἰς Σέ και εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν και ἀγάπην Σου. Πρὸς τούτοις νὰ ἐνθυμοῦμαι τὰ πάθη και τὸν θάνατόν Σου και τὰς ἀτιμήτους εὐεργεσίας Σου. Ὅπως δοξάζω Σε, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ και τῷ Παναγίῳ Πνεύματι, νῦν και ἀεὶ και εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΙΧΝΟΓΡΑΦΙΑ Ι'

Περὶ τοῦ φρικτοῦ θανάτου τοῦ ἀσεβοῦς καὶ τῆς ἀνταποδόσεως αὐτοῦ.

Εἰς τὴν τοιαύτην παναθλίαν κατάστασιν εὐρίσκεται ὁ ἀμετανόητος ἀμαρτωλὸς κείμενος εἰς τὸν κράββατον τοῦ θανάτου· τὸ μὲν σῶμα του κακῶς πάσχει, τὸ δὲ πνεῦμά του εἶναι πλῆρες φόβου καὶ τρόμου, διότι ἔφθασεν ὁ καιρὸς τῆς κρίσεως τῶν ἔργων του. Αὐτὸς δὲν ἐλπίζει παντελῶς καμμίαν βοήθειαν καὶ οὔτε παραμικρὰν αἰσθάνεται, διότι δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρά του· ὁ θάνατος παρίσταται ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὄμματά του καὶ φοβερίζει αὐτόν, ὅτι θέλει τῷ στερήσει τὰ πάντα, δηλ. ὅλας τὰς εὐφροσύνας, ὅλα τὰ κτήματα, ὅλας τὰς ἀξίας καὶ τὰς σωματικὰς τρυφάς, καὶ ἐν γένει εἰπεῖν ὅλα τὰ ἀγαθὰ του. Ὁ Σατανᾶς τοῦ δεικνύει τὸ κατάστιχον ὅπου εἶναι καταγεγραμμέναι αἱ ἀμαρτίαι του, εἰς τὰς ὁποίας πρότερον μὲν τὸν κατέσυρε παριστάνων αὐτὰς ἡδονικὰς καὶ γλυκείας· ἤδη δὲ τὸν φοβερίζει δι' αὐτῶν κατατῆκει τὴν συνείδησίν του, παριστάνων διὰ τῆς ἀμαρτίας ἀνταπόδοσιν ἣτις τὸν περιμένει· τοῦτέστιν ἡ αἰώνιος κόλασις, καὶ κατάρα, καὶ ἡ ἀτελεύτητος βάσανος εἰς τὸν Ἄδην. Αὐτὸς εὐρισκόμενος εἰς ἀπελπισίαν, βλέπει τριγύρω του, πλὴν δὲν θεωρεῖ ἄλλο εἰμὴ τρομερὰ πνεύματα· ἡ συνείδησίς του ἕως τώρα ἐκοιμᾶτο, ἤδη, δέ, ἀφ' οὗ ἐξύπνησε βασανίζει αὐτόν καὶ ἐπιπλήττει πολλαχῶς, καὶ μὲ τοῦτο τὸν φέρει εἰς μεγάλην φρίκην· αὐτὸς βλέπει τὸν Ἄδην καὶ τὴν ἄβυσσον, ἡ ὁποία εἶναι ἀνοικτὴ καὶ ἐτοίμη νὰ τὸν καταπῆ διὰ παντός, ἐπειδὴ αἱ ἀμαρτίαι ἐσκλήρυναν πλέον τὴν καρδίαν του καὶ ἔγεινεν ἀνενέργητος εἰς πᾶσαν ἀρετὴν· διὰ τοῦτο αὐτὸς δὲν δύναται νὰ ἀκούσῃ πλέον καμμίαν παρηγορίαν, διότι ἐκωφώθη, καὶ δὲν ἀκούει πλέον τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ· αὐτὸς ἀποστρέφεται τὸν ἀγαθὸν Ἄγγελον (ἦτοι τὴν χάριν), ὅθεν καὶ αὐτὸς ἀπομακρύνεται καὶ ἀφίνει τὸν ἀμαρτωλὸν εἰς ἀπελπισίαν, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς μόνος θεληματικῶς ἔπεσε· καὶ λοιπὸν ἀφ' οὗ ἀφήσῃ ὁ ἀμαρτωλὸς τὸ πνεῦμα, παρίσταται ἔμπροσθεν εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀκούει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κριτοῦ αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον εἰς τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς του δὲν ἠγάπα, εἰς τὰ λόγια του δὲν προσεῖχε, τὰς ἐντολάς του παρέβαινε, τὸ ἔλεός του κατεφρόνει, τὸ αἷμα του κατεπάτει· ἀκούει, λέγω, τώρα τὴν ἀνίλεων ἀπόφασιν· «Ὑπαγε κατηραμένε ὡς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον!».

Τοιαύτας ἀμοιβάς, ἀδελφοί μου Χριστιανοί, κάμνουσιν εἰς ἡμᾶς αἱ ἁμαρτίαι καὶ ἡ πρόκλησις τοῦ κόσμου! Ὁ ἁμαρτωλὸς κατακριμένος ὢν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπεριμμένος, ἐξωρισμένος τοῦ οὐρανοῦ, αἰώνως ἀπομεμακρυσμένος, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, κρημνίζεται εἰς τὴν ἄβυσσον εἰς παντοτεινὴν ἀθλίαν κατάστασιν, εἰς τὸ πῦρ τὸ οὐδέποτε σβύνον, καὶ γίνεται κατάβρωμα τοῦ σκόληκος οὐδέποτε τελευτῶντος.

Ἄχ! πόσοι ἄνθρωποι τρέχουσιν εἰς αὐτὴν τὴν αἰώνιον ἀπώλειαν! ὦ πόσοι ὀνομάζονται Χριστιανοί, δὲν θέλουσιν ὅμως νὰ γίνωσι τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὰ ἔργα! αὐτοὶ ἁμαρτάνουσιν, ἐκπληροῦσι τὰς αἰσχροὺς ἐπιθυμίας των καὶ τὰ πάθη, ἐκδίδονται εἰς τὴν φιλαργυρίαν, εἰς τὸν φθόνον, χαίρουσιν ὅταν βλέπωσι τὴν δυστυχίαν τοῦ πλησίον, παραδίδονται εἰς τὴν ἄσωτίαν, ὀκηρίαν, ὀργήν, ἀκροσίαν καὶ μέθην, καὶ ἐν γενεῇ εἰς πᾶσαν ρυπαρὰν ἐπιθυμίαν σαρκικὴν· αὐτοὶ μολονοῦν ἐξομολογοῦνται τὰς ἁμαρτίας των, πλὴν ὄχι μὲ ἀπόφασιν ὅτι θέλουσι διορθωθῆ, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν συνήθειαν κάμνουσι τοῦτο· ἔπειτα δὲ πάλιν ἁμαρτάνουσιν, δηλ. μένουσιν εἰς τὰς κακὰς των ἔξεις· πάλιν ἐξομολογοῦνται καὶ πάλιν ἁμαρτάνουσιν, καὶ τοῦτο κάμνουσι μέχρι τέλους ζωῆς μὴ φροντίζοντες καθόλου περὶ τῆς ἀληθινῆς μετανοίας τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, μήτε ἐπιστρέφουσιν ἐνθέρμως καὶ ὀλοψύχως πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Σωτῆρά των καὶ μήτε ζητοῦσι τὴν θεῖαν του χάριν· διὰ τοῦτο αὐτοὶ μένουσιν εἰς τὴν προτέραν των ἀθλίαν κατάστασιν ὑποκείμενοι εἰς τὴν ἁμαρτίαν, τέκνα τοῦ κόσμου, δοῦλοι διαβόλου, καὶ κάμνοντες μερικὰς ἀγαθοεργίας κατ' ἐπιφάνειαν μόνον καὶ ἀναγκαστικῶς πείθουσι τὸν ἑαυτὸν των, ὅτι αὐτοὶ δὲν ἔχουσι καμμίαν ἰδιαιτέραν ἀνάγκην εἰς τὸ νὰ μεταβάλωσι τὴν καρδίαν των καὶ νὰ ἐπιστεύσωσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν· ἔπειτα δὲ ἔρχεται ὁ αἰφνίδιος θάνατος καὶ τοὺς ἀρπάζει καὶ καθὼς αὐτοὶ ἔσπειραν εἰς τὴν σάρκα, τοιουτοτρόπως ἀπ' αὐτὴν θερίζουσι τὴν ἀπώλειαν, ἐπειδὴ ὅ,τι σπείρει ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνο καὶ θερίζει· ἔτι μᾶλλον φοβερὸς εἶναι ὁ θάνατος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔλαβον μὲν τὴν χάριν ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν ἐφύλαξαν δὲ αὐτὴν καὶ ἐγνώρισαν μὲν τὸν Χριστὸν πλὴν δὲν ἔμειναν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ πάλιν ἐξέπεσαν καὶ ἐξεδόθησαν εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὰς ἁμαρτίας, καθὼς γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῇ (Ἑβρ. ι' 26· στ' 4, 7) λέγων· «ἐκουσίως γὰρ ἁμαρτανόντων ἡμῶν μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐκ ἔτι περὶ ἁμαρτιῶν ὑπολείπεται θυσία, φοβερὰ δὲ τις ἐκδοχὴ κρίσεως, καὶ πυρὸς ζῆλος ἐσθίειν μέλλοντος τοὺς ὑπεναντίους καὶ ἀδύνατον γὰρ τοὺς ἅπαξ φωτισθέντας, γευσασμένους τε τῆς δωρεᾶς τῆς ἐπουρανοῦ καὶ μετόχους γεννηθέντας Πνεύματος Ἁγίου, καὶ καλὸν γευσασμένους Θεοῦ ρῆμα δυνάμεις τε μέλλοντος αἰῶνος, καὶ παραπεσόντας πάλιν ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, ἀνασταυροῦντες ἑαυτοῖς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας».

ὦ ταλαίπωροι καὶ ἁμαρτωλοί! ὅσοι παρεδίδεσθε εἰς τὰ αἰσχροὺς πάθη σας! ἤξεύρετε ἄρα γε τὸ τί ἀγαπᾶτε; ἐσεῖς ἀγαπᾶτε τὸν θάνατον καὶ τὸν ὄλεθρον· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τώρα σᾶς ἀπατᾷ θέλει ἔλθει καιρὸς νὰ βασανίσῃ· συλλογισθῆτε τὴν διεστραμμένην ὁδὸν σας καὶ μισήσατε τὸ κακόν! ἀποστραφῆτε τὰς ἡδονὰς τῆς ἁμαρτίας, αἱ ὁποῖαι σᾶς φέρνουν εἰς ἀπώλειαν! ἀκούσατε τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τοῦ ἀγαθοῦ σας ποιμένος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν καλοῦσαν ὑμᾶς ἔλθετε πρὸς με λέγουσαν, τὸ αἷμα μου σᾶς ἐκαθάρισεν ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας σας, τὰς ὁποίας ἐγὼ ἐσυγχώρησα, καὶ θέλω σᾶς καταστήσει εὐδαίμονας εἰς ἐσᾶς τὰ πρόβατά μου. Ἐγὼ ἐχάρισα ζωὴν αἰώνιον. «Μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας σας ἀδελφοί, ἐναντίον τῆς γλυκεῖας φωνῆς τοῦ ἀγαθοῦ τούτου Ποιμένος, ἵνα μὴ ἀκούσητέ ποτε τὴν φοβερὰν ἐκείνην φωνὴν του ὡς κριτοῦ λέγοντος· Ἀπέλθετε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον! φοβερόν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος» (Ἑβρ. ι' 31).

ΕΥΧΗ

Δίκαιος εἶ Κύριε, καὶ εὐθεῖς αἱ κρίσεις Σου, παρὰ Σοὶ οὐκ ἔστι προσωποληψία· Σὺ ἀποδώσεις ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· ὅστις δὲν μετανοεῖ, καὶ δὲν πιστεύει εἰς τὸν θεῖον λόγον Σου, οὔτε φυλάττει αὐτόν· ἐκεῖνος ἤδη κατακεκριμένος εἶναι, καὶ δὲν θέλει ἴδει ζωὴν, αἰώνως θέλει μένει εἰς τὸν θάνατον. Ὅσον εἶσαι φιλεῦσπλαγχνος εἰς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους, τόσον εἶσαι φοβερὸς εἰς τὸν ἀμετανόητον ἁμαρτωλόν, καὶ μὴ ἐπιστρέφοντα πρὸς Σέ! ὦ Κύριε καὶ Σωτῆρ μου, Σὺ μὲ ἠλευθέρωσας ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ ἀπὸ τὸν ἄδην, δυνάμωσόν με ὥστε εὐκαίρως ν' ἀποστρέψω πρὸς Σέ, ἐξέγειρόν με, διὰ νὰ μὴ μὲ ἀρπάσῃ ὁ θάνατος, ἀλλὰ νὰ

ἀπολαύσω κἀγὼ τῆς αἰωνίου ζωῆς. Σύντριψον τὴν καρδίαν μου διὰ νὰ σοὶ προσφέρω ἀληθινὴν μετάνοιαν, καὶ ν' ἀκολουθῶ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ νὰ ἀποκατασταθῶ νέος ἄνθρωπος, καὶ ἔπειτα πλέον νὰ ζῶ καὶ ἀποθάνω διὰ Σέ. Πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Παναμώμου Μητρός Σου καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου. Ἀμήν.

ΠΕΡΙ ΧΩΡΙΣΜΟΥ ΨΥΧΗΣ

Τοῦ Ἁγίου Μακαρίου

Λέγει πάλιν ὁ ἀδελφός· παρακαλῶ νὰ μοῦ εἰπῆς ἔχει πόνον καὶ βίαν ἡ ψυχὴ, χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος, ἢ μετὰ ἀνέσεως καὶ γαλήνης ἐξέρχεται; ὁ δὲ Ὅσιος εἶπε· τέκνον, ἐπειδὴ ἀκόμη δὲν ἀπέθανον, τί γνωρίζω; κατὰ δὲ θεωρίαν σου λέγω, καὶ πρόσεχε· εἶναι δίκαιοι, καὶ δίδουσι πικρὸν θάνατον, καὶ εἶναι ἁμαρτωλοὶ καὶ δίδουσι γλυκὺ θάνατον. Ἄλλ' οὖν ὁ πικρὸς θάνατος τοῦ δικαίου, ἐτέρνει αὐτοῦ τὰς πικρὰς ἁμαρτίας, εἴτι ὡς ἄνθρωπος ἐν τῷ βίῳ ἥμαρτεν. Οὐδεὶς γὰρ ἀναμάρτητος, εἰ μὴ ὁ Θεός. Ὁ δὲ γλυκὺς θάνατος τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἐτέρνει αὐτοῦ τὸ μικρὸν δικαίωμα, ὅπερ πολλάκις μετὰ βίας ἐποίησε, καὶ ἀπέρχεται ὁ μὲν δίκαιος, πάνυ καθαρὸς, ὁ δὲ ἁμαρτωλὸς πάνυ ἀκάθαρτος.

Καὶ λέγω σοὶ τέκνον, ὅτι ἐὰν καὶ πικρὸς φαίνεται τοῦ δικαίου ὁ θάνατος, ἀλλὰ πρὸς ὥραν· ἀλλὰ ἀπὸ τότε πάντοτε χαίρεται καὶ ἀγάλλεται εὐφροσύνως. Τῷ δὲ ἁμαρτωλῷ, ἐὰν καὶ πρὸς ὥραν φαίνεται γλυκὺς ὁ θάνατος, ἀλλὰ πάντοτε φλέγεται, καὶ παιδεύεται ἐν τῷ ἀσβέστῳ πυρί. Εἶναι δὲ καὶ ἄνομοι ἄλλοι καὶ δίδουσι πικρὸν θάνατον, καὶ παρευθὺς τῇ κολάσει παραπέμπονται. Εἶναι δὲ καὶ ἄλλοι δίκαιοι, καὶ δίδουσι γλυκὺ θάνατον, καὶ παρευθὺς φέρονται εἰς τὴν αἰώνιον Ζωὴν. Πολλοὶ γὰρ εἰσιν αἱ κρίσεις τοῦ Θεοῦ, καὶ διακρίνει τοῦ καθ' ἑνὸς τὸν βίον πρέποντι θανάτῳ. Καὶ λοιπὸν κατὰ τὴν πολιτείαν τοῦ καθ' ἑνὸς ἀνθρώπου, καὶ τέλος αὐτῷ ἀποδείχνει ὁ δίκαιος κριτῆς· οὐκ ἔστιν οὖν τέκνον τὸ ἀποθανεῖν φόβος, ἀλλὰ τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ κριθῆναι.

Ὅταν λοιπὸν ἐξέλθῃ ἡ ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος αὐτῆς, παραλαμβάνουσιν αὐτὴν Ἄγγελοι πολλοί, συντρέχουσι δὲ καὶ ἐκεῖνοι οἱ Ἄγγελοι ὁποῦ φυλάσσουν τὸ γένος τῶν Χριστιανῶν, καὶ περιμένουν νὰ ἴδοῦσι τί μέλλει γενέσθαι εἰς τὴν ψυχὴν ἐκείνην. Συνάγονται δὲ καὶ πλήθη δαιμόνων, καὶ στέκονται τότε ἐκεῖ· καὶ οἱ μὲν Ἄγγελοι διαλαλοῦσι τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς ἔργα, οἱ δὲ δαίμονες τὰ πονηρά· οὕτως οὖν ἴστανται τὰ δύο μέρη, καὶ περιμένουν νὰ ἔλθῃ ἄνωθεν ἡ ἀπόφασις, ἢ τῆς σωτηρίας, ἢ τῆς κατακρίσεως. Ποῖον λοιπὸν κόπον καὶ πόνον καὶ θλίψιν νομίζεις νὰ ἔχει ἡ ψυχὴ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ; ἄλλοτε μὲν ἐννοοῦσα ἐὰν ἀπωλείας ἀπόφασις θὰ ἔλθῃ, τρομάζει ἐκ τοῦ φόβου· ἄλλοτε δὲ σωτηρίας ἀπόφασις νὰ ἔλθῃ, πυκνῶς τὰς χεῖρας εἰς ὕψος σηκώνουσα, καὶ παρακαλῆ νὰ μὴν δοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Ἐχουσι καὶ οἱ Ἄγγελοι τότε πολὺν κόπον, ἐλπίζοντες νὰ δεχθοῦν σωτηρίας ἀπόφασιν. Ὁμοίως καὶ τὰ πονηρὰ πνεύματα περιμένουν νὰ ἀπολαύσουν ἀπωλείας ἀπόφασιν, καὶ ὅπου λοιπὸν νεύσει ὁ δίκαιος κριτῆς, ἐκεῖ καὶ ἀπολύεται ἡ ψυχὴ· ἢ τοῖς Ἄγγελοις τοῦ Θεοῦ εἰς σωτηρίαν, ἢ τοῖς πονηροῖς δαίμοσιν εἰς ἀπώλειαν. Τοῦτο ἔστι τέκνον ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος καὶ ἡ δειλία, τὸ μὴ κατακριθῆναι εἰς ἀπώλειαν, καὶ τὸ μὴ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας τῶν πονηρῶν δαιμόνων, ἐπειδὴ τὸ ἀποθανεῖν, φυσικὸν πρᾶγμα ἔστι τοῖς πᾶσι προκείμενον· τότε λοιπὸν, τότε ὀδυνᾶται ἡ ψυχὴ βιαίως, ὅτε μέλλει νὰ ἀκούσῃ τὸ πρόσταγμα τοῦ Θεοῦ, καὶ τρέμει, μήποτε καταλάβῃ αὐτὴν πρόσταξις εἰς ἀπώλειαν φέρουσα.